Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:	*Ἐξωτερικοῦ:*
Ἐτησία. . . . δρ. 8,—	Ἐτησία φρ. χρ. 10,—
Ἑξάμηνος. . . » 4,50	Ἑξάμηνος » » 5,50
Τρίμηνος. . . » 2,50	Τρίμηνος » » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 88, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 15ος | *Ἐν Ἀθήναις, 29 Δεκεμβρίου 1907* | *Ἔτος 30ὸν.—Ἀριθ. 5*

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΕΓΚΛΗΜΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. (Συνέχεια)

Περὶ τὴν ἑνάτην ὥραν, ὁ ἄνεμος τῷ ἐφάνη εὐνοϊκός, καί, ἂν αἱ πτέρυγες ἐτίθεντο εἰς κίνησιν, ὁ κοιμώμενος ἐπάνω θαφυπνίζετο εὐθὺς ἀπὸ τὸν κρότον. Ἀλλ' ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν λεπτῆς βροχῆς, ὁ ἄνεμος δὲν ἐδυνάμωνεν. Ὁ μυλωνᾶς ἐστέκετο περιμένων παρὰ τὴν θύραν του, ὅταν ὁ Ἔκ καὶ οἱ χωροφύλακές του τὸν εἶδαν καὶ εἰσῆλθον εἰς τὸν μύλον διὰ νὰ τῷ ζητήσουν μερικὰς πληροφορίας.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ Ἔκ ἔλεγε:

—Μήπως ξεύρεις ἂν ἕνας ἄνθρωπος, τριάντα ἕως τριαντατέντε περίπου ἐτῶν, ἐφάνη χθὲς εἰς τὴν ἄκρην τῆς λίμνης;

—Διόλου, ἀπήντησεν ὁ μυλωνᾶς. Οὔτε δυὸ ἄνθρωποι τὴν ἡμέραν δὲν περνοῦν ἀπὸ ἐδῶ... Ἤταν κανένας ξένος;

—Ὄχι, Ρῶσσος, καὶ Ρῶσσος ἀπὸ τὰς ἐπαρχίας τῆς Βαλτικῆς.

—Ἄ, Ρῶσσος;... ἐπανέλαβεν ὁ μυλωνᾶς.

—Ναί... ἕνας κακοῦργος, ποῦ ἡ σύλληψίς του θὰ μὲ τιμήσῃ!

Πραγματικῶς, διὰ τὸν ἀστυνομικὸν ἕνας δραπέτης τῆς Σιβηρίας εἶνε πάντοτε κακοῦργος, εἴτε διὰ πολιτικὸν ἔγκλημα εἴτε δι' ἔγκλημα τοῦ κοινοῦ δικαίου κατεδικάσθη.

—Καὶ τὸν κυνηγᾶτε;... ἠρώτησεν ὁ μυλωνᾶς.

—Πρὸ εἰκοσιτεσσάρων ὡρῶν, ἀφότου ἐφάνη εἰς τὰ σύνορα.

—Καὶ ποῦ νὰ πηγαίνῃ; ἠρώτησεν ὁ μυλωνᾶς φύσει περίεργος.

—Μὰ σὲ κανένα λιμένα, χωρὶς ἄλλο, ἀπήντησεν ὁ Ἔκ, διὰ νὰ μπαρκαρισθῇ μόλις ξεπαγώσῃ ἡ θάλασσα... παραδείγματος χάριν 'στὸ Ρέβελ, ἴσως 'στὴ Ρίγα...

—Καὶ γιατὶ ὄχι 'στὸ Περνάου; παρετήρησεν ὁ μυλωνᾶς.

Ὁ δραπέτης, ἀκίνητος εἰς τὸ βάθος τοῦ ὑπερώου, συγκρατῶν τὴν ἀναπνοήν του, ἤκουεν αὐτὴν τὴν συνομιλίαν ἐκ τῆς ὁποίας πολλὰ ἠδύνατο νὰ ὠφεληθῇ.

—Ἀλήθεια, ὑπάρχει καὶ τὸ Περνάου, καὶ εἶνε πιὸ κοντά, ἀπεκρίθη ὁ ἐνωμοτάρχης· γι' αὐτὸ ἡ χωροφυλακὴ τοῦ Φάλλεν εἰδοποιήθη νὰ ἔχῃ τὰ μάτια της τέσσαρα. Φαίνεται ὅμως ὅτι ὁ δραπέτης μας διευθύνεται μᾶλλον πρὸς τὸ Ρέβελ, ὅπου εὐκολώτερα εἰμπορεῖ νὰ ἐπιβιβασθῇ.

Ἦτο ἡ γνώμη τοῦ ταγματάρχου Βέρντερ, ὁ ὁποῖος διηύθυνε τότε τὴν ἀστυνομίαν τῆς Λιβονίας, ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ συνταγματάρχου Ραγκενῶφ. Καὶ αὐτοὶ εἶχον ὁδηγήσῃ τὸν Ἔκ.

Ἐὰν ὁ συνταγματάρχης Ραγκενῶφ, καθαυτὸ Σλαῦος, δὲν συνεμερίζετο τὰς ἀντιπαθείας καὶ τὰς συμπαθείας τοῦ ταγματάρχου Βέρντερ, οὗτος, γερμανικῆς καταγωγῆς, συνενοεῖτο τελείως ὑπ' αὐτὴν τὴν ἔποψιν μὲ τὸν ὑφιστάμενόν του, τὸν ἐνωμοτάρχην Ἔκ. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι, διὰ νὰ τοὺς συγκρατῇ καὶ νὰ τοὺς μετριάζῃ, ὑπῆρχεν ὑπεράνω αὐτῶν ὁ στρατηγὸς Γόρκος, διοικητὴς τῶν ἐπαρχιῶν τῆς Βαλτικῆς...

Ἡ συνομιλία διήρκεσεν ἀκόμη ὀλίγα λεπτά. Ὁ ἐνωμοτάρχης περιέγραψε τὸν δραπέτην, κατὰ τὰς πληροφορίας, τὰς ὁποίας εἶχεν ἀπὸ τὴν Διεύθυνσιν: Ἀνάστημα ὑψηλότερον τοῦ μετρίου, σῶμα εὔρωστον, ἡλικία τριανταπέντε ἐτῶν, γενειὰς ξανθὴ καὶ πυκνή, χονδρὸν καφτάνι στακτερόν, καθ' ἣν στιγμὴν τουλάχιστον διήρχετο τὰ σύνορα.

—Σᾶς ξαναλέγω, ἀπεκρίθη ὁ μυλωνᾶς, καὶ σᾶς βεβαιώνω πῶς τέτοιος ἄνθρωπος —Ρῶσσος εἴπατε;... —δὲν ἐφάνη καθόλου στὰ μέρη μας, καὶ σὲ κανένα σπίτι ἐδῶ γύρω, δὲν θὰ ξεύρουνε νὰ σᾶς ποῦν τὸ παραμικρόν.

«Ὁ δραπέτης μὲ τὸ ρεβόλβερ εἰς τὸ χέρι...» (Σελ. 31, στ. β')

— Ξεύρεις όμως, ότι όποιος τοῦ δώσῃ ἄσυλον, κινδυνεύει νὰ συλληφθῇ καὶ νὰ θεωρηθῇ συνένοχός του;

— Μὰ τὴν ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ, τὸ ξέρω, καὶ ποτὲ δὲν θὰ τὸ ἔκαμνα.

— Τὸ καλὸ ποῦ σοῦ θέλω! Νὰ μὴν πέσῃς ποτὲ στὰ χέρια τοῦ ταγματάρχου Βέρντερ!

— Ἔχω τὸ νοῦ μου, κύριε νοματάρχη!..»

Ἐδῶ ὁ Ἔκ ἡτοιμάσθη ν' ἀπέλθῃ, ἐπαναλαμβάνων ὅτι αὐτὸς καὶ οἱ ἄνδρες του θὰ ἐξηκολούθουν τὰς ἐρεύνας των μεταξὺ Περνάου καὶ Ρεβέλ, καὶ ὅτι αἱ δύο ἀστυνομίαι εἶχαν διαταχθῇ νὰ συνεννοοῦνται.

— Νά, νά, εἶπε τότε ὁ μυλωνᾶς, ὁ ἀέρας δυναμώνει. Θὰ μοῦ κάμουν τὴ χάρι τὰ παιδιὰ νὰ μὲ βοηθήσουν λιγάκι νὰ γυρίσω τὸ μῦλό μου;

Ὁ Ἔκ ἔδωσε προθύμως τὴν ἄδειαν. Οἱ χωροφύλακες ἐξῆλθον ἀπὸ τὴν ἀντικρινὴν θύραν, καὶ δράξαντες τὸν μεγάλον μοχλὸν τῆς στέγης, τὴν περιέστρεψαν μέχρις ὅτου αἱ πτέρυγες ἐγύρισαν πρὸς τὸν ἄνεμον. Καὶ ἀφοῦ ἠπλώθησαν καὶ τὰ ἱστία, ἤρχισε πλέον τὸ ρυθμικὸν καὶ μονότονον πλὶκ-πλὰκ τοῦ ἀνεμομύλου.

Τότε ὁ ἐνωμοτάρχης καὶ οἱ χωροφύλακες ἀπῆλθον, διευθυνθέντες πρὸς τὰ βορειοδυτικά.

Ὁ δραπέτης δὲν εἶχε χάσῃ λέξιν ἀπὸ τὴν συνομιλίαν. Ἔμαθεν ἐξ αὐτῆς, ὅτι οἱ σοβαρώτεροι κίνδυνοι ἐκ τῶν ἐπείλουν εἰς τὸ τέρμα τοῦ περιπετειώδους ταξειδίου του. Εἶχεν ἀνακαλυφθῆ... Οἱ χωροφύλακες ἠκολούθουν τὰ ἴχνη του... Αἱ ἀστυνομίαι ἦσαν συνεννοημέναι διὰ νὰ τὸν συλλάβουν. Ἔπρεπε νὰ ἐπιχειρήσῃ νὰ μεταβῇ εἰς Ρεβέλ;... Ὄχι. Συμφερώτερον ἦτο νὰ διευθυνθῇ πρὸς τὸ Περνάου, ὅπου θὰ ἔφθανε γρηγορώτερα. Ἡ τῆξις δὲν θὰ ἐβράδυνε νὰ ἐπέλθῃ, τόσον εἰς τὴν Βαλτικὴν ὅσον καὶ εἰς τὸν κόλπον τῆς Φιλλανδίας.

Μὲ τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν ὤφειλε ν' ἀπέλθῃ ἀπὸ τὸν μῦλον, μόλις τὸ σκότος τῆς ἑσπέρας θὰ καθίστα δυνατὴν τὴν ἔξοδόν του.

Ἀλλὰ πῶς νὰ φύγῃ, χωρὶς νὰ τὸν ἰδῇ ὁ μυλωνᾶς; Ἐργαζομένου τοῦ μύλου του, θὰ ἔμενεν ἐκεῖ ὅλην τὴν ἡμέραν καὶ ἴσως θὰ διενυκτέρευε. Οὔτε νὰ τὸ σκεφθῇ κἀν ὁ δραπέτης, ὅτι ἠμποροῦσε νὰ κατέλθῃ εἰς τὸ ἰσόγειον καὶ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν μίαν ἢ τὴν ἄλλην θύραν. Ἠμποροῦσεν ἀρά γε νὰ περάσῃ ἀπὸ τὴν θυρίδα, νὰ φθάσῃ ἕρπων ἐπὶ τῆς στέγης μέχρι τοῦ μεγάλου μοχλοῦ, καὶ [illegible] τοῦ νὰ ὀλισθήσῃ μέχρι τοῦ ἐδάφους;

Δὲν ἦτο ἀδύνατον τὸ ἐγχείρημα ἀνδρὸς εὐκίνητον καὶ ἰσχυροῦ, μάλιστα ὁ ἄξων τῶν πτερύγων περιεστρέφετο καὶ ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ ἐμπλακῇ εἰς τοὺς ὀδόντας τῶν τροχῶν [illegible]

Ἐχρειάζετο ἀκάμη μία ὥρα διὰ νὰ σκοτεινιάσῃ. Ἐὰν ἐν τῷ μεταξὺ ὁ μυλωνᾶς ἀνήρχετο εἰς τὸ ὑπερῷον, ὁ δραπέτης ἠμποροῦσε νὰ ἐλπίζῃ ὅτι δὲν θὰ τὸν ἔβλεπε;... Ὄχι, ἐὰν θὰ ἔφεγγεν ἀκόμη· ἀλλ' ὄχι ἐπίσης καὶ ἂν θὰ εἶχε νυκτώσῃ, διότι τότε ὁ μυλωνᾶς θὰ ἦτο ἐφωδιασμένος μὲ φανάρι.

Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, εἶχε σκοπὸν νὰ ὁρμήσῃ ἐναντίον του, νὰ τὸν δεσμεύσῃ, νὰ τὸν φιμώσῃ. Ἀλλ' ἂν ὁ μυλωνᾶς ἀνθίστατο, ἐὰν ἐφώναζε;... Τόσῳ τὸ χειρότερον δι' αὐτόν. Ἡ μάχαιρα τοῦ δραπέτου θὰ κατέπνιγε τὰς κραυγάς του διὰ παντός... Διὰ ν' ἀνακτήσῃ τὴν ἐλευθερίαν του, τὰ πάντα ἦτο ἱκανὸς νὰ διαπράξῃ ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος!

Ἤλπιζεν ὁπωσδήποτε ὅτι δὲν θὰ περιήρχετο εἰς τὴν σκληρὰν ἀνάγκην νὰ χύσῃ αἷμα διὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν δρόμον του... Διατί ὁ μυλωνᾶς θὰνήρχετο εἰς τὸ ὑπερῷον;... Τίποτε δὲν τὸν ἐκάλει ἐκεῖ-ἐπάνω, ἐφ' ὅσον ὁ μῦλος εἰργάζετο κανονικῶς.

Μία ὥρα διέρρευσεν οὕτω. Τὸ λυκόφως, μακρᾶς πάντοτε διαρκείας εἰς τὰ ὑψηλὰ ἐκεῖνα πλάτη, ἤρχισε νὰ ἐκπνέῃ. Εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ ὑπερώου τὸ σκότος ἦτο ἤδη πυκνόν. Ἡ στιγμὴ τῆς ἐκκινήσεως ἐπλησίαζε. Τὴν νύκτα ἐκείνην εἶχε νὰ διανύσῃ τουλάχιστον τεσσαράκοντα βέρστια, καὶ ἔπρεπε νὰ ἐκκινήσῃ χωρὶς ἀναβολήν.

Ὁ δραπέτης ἐδοκίμασεν ἂν ἡ μάχαιρα, τὴν ὁποίαν ἔφερεν εἰς τὴν ζώνην, ἐξήρχετο εὐκόλως ἀπὸ τὴν θήκην της. Μετὰ τοῦτο ἀντικατέστησε μὲ ἕξ νέα φυσίγγια, ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα εἶχε καύσῃ κατὰ τῶν λύκων.

Δὲν τῷ ἔμενε παρὰ νὰ περάσῃ διὰ τῆς θυρίδος, χωρὶς νὰ βλαφθῇ ἀπὸ τὸν περιστρεφόμενον ἄξονα. Μετὰ τοῦτο, χωρὶς πολὺν κόπον, θὰ ἠμποροῦσε νὰ φθάσῃ εἰς τὸν μεγάλον μοχλόν.

Ὁ δραπέτης διηυθύνετο πρὸς τὴν θυρίδα, ὅταν ἕνας κρότος, ἀρκετὰ εὐκρινὴς ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἄλλων κρότων τῆς μηχανῆς, ἐκίνησε τὴν προσοχήν του... Ἡ κλίμαξ ἔτριζεν ὑπὸ βῆμα βαρύ. Ὁ μυλωνᾶς ἀνέβαινεν εἰς τὸ ὑπερῷον, κρατῶν ἕνα φανάρι. Κ' ἐπαρουσιάσθη ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμὴν ὁ δραπέτης, μὲ τὸ ρεβόλβερ εἰς τὸ χέρι, ἦτο ἕτοιμος νὰ ὁρμήσῃ ἐναντίον του.

Ἀλλά, μόλις ὑπερέβη κατὰ τὸ ἥμισυ τοῦ σώματος τὸ ἐπίπεδον τοῦ πατώματος, ὁ μυλωνᾶς εἶπε:

— Ἀδελφέ μου, εἶνε ὥρα νὰ φύγῃς... Μὴ τρομάζῃς... κατέβα... ἡ πόρτα εἶνε ἀνοικτή.

Ἐκπλαγεὶς ὁ δραπέτης ὀλίγον ἠρέμησε. Ὁ καλὸς μυλωνᾶς νομίζει κρύπτον ἀπὸ ἕνας ξένος εἶχε κατάφυγὴ εἰς τὸν μῦλόν του;

Ναί. Καθ' ἣν ὥραν αὐτὸς ἐκοιμᾶτο, ὁ ἄλλος εἶχεν ἀνέλθῃ εἰς τὸ ὑπερῷον, τὸν εἶδε καὶ ἐπρόσεξε νὰ μὴ τὸν ἐξυπνήσῃ. Ἦτο Ρῶσσος... Οἱ Σλαῦοι ἀναγνωρίζονται μεταξύ των ἀπὸ τὴν ἔκφρασιν τῆς φυσιογνωμίας... Ἐνόησεν ὅτι ἡ ἀστυνομία τῆς Λιβονίας κατεδίωκε τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον... Διὰ ποῖον λόγον; Δὲν τὸ ἐξήταζε. Διὰ κανένα λόγον αὐτὸς δὲν θὰ παρέδιδεν ἕνα συμπατριώτην του εἰς τοὺς χωροφύλακας τοῦ Ἔκ.

—Κατέβα, ἐπανέλαβε μὲ γλυκεῖαν φωνήν.

Ὁ δραπέτης, τοῦ ὁποίου ἡ καρδία ἔπαλλε σφοδρῶς ἀπὸ συγκίνησιν, κατῆλθεν εἰς τὸ ἰσόγειον, ὅπου ἡ μία θύρα ἦτο ἀνοικτή.

— Πάρε καὶ αὐτά, εἶπεν ὁ μυλωνᾶς, γεμίζων μὲ ψωμὶ καὶ μὲ κρέας τὸ ταγάρι τοῦ δραπέτου. Εἶδα πῶς ἦταν ἄδεια καθὼς καὶ τὸ παγοῦρι. Γέμισέ το καὶ ἄμε στὸ καλό.

— Μά... ἂν μάθῃ ἡ ἀστυνομία...

— Προπάθησε νὰ τῆς ξεφύγῃς, καὶ μὴ σὲ νοιάζῃ γιὰ μένα. Δὲν σ' ἐρωτῶ ποιος εἶσαι. Μοῦ φθάνει πῶς εἶσαι Σλαῦος σὰν ἐμέ. Ποτὲ ἕνας Σλαῦος δὲν θὰ παραδώσῃ τὸν ἀδελφό του σὲ γερμανοὺς χωροφύλακας.

—*Εὐχαριστῶ! εὐχαριστῶ!* ἀνέκραξεν ὁ δραπέτης.

— Στὸ καλό, ἀδελφέ... Ὁ Θεὸς νὰ σὲ ὁδηγήσῃ, καὶ ἂν ἔκαμες κανένα κακό, νὰ σὲ συχωρέσῃ.

Ἡ νὺξ ἦτο σκοτεινή, ὁ δρόμος ἐντελῶς ἔρημος. Ὁ δραπέτης ἀπηύθυνε πρὸς τὸν μυλωνᾶν τελευταῖον νεῦμα ἀποχαιρετισμοῦ, κατῆλθε τὸν γήλοφον καὶ ἐξηφανίσθη.

Κατὰ τὸ νέον του δρομολόγιον, τὴν ἰδίαν νύκτα ἐπρόκειτο νὰ φθάσῃ εἰς τὴν πολίχνην Φάλλεν, καὶ νὰ κρυφθῇ εἰς τὰ περίχωρα διὰ νὰ διημερεύσῃ. Τεσσαράκοντα βέρστια ὁ δραπέτης θὰ τὰ διήνυε, καὶ τότε δὲν θἀπεῖχε παρὰ μόνον ἑξήκοντα ἀπὸ τὸ Περνάου. Ἐκεῖ ἐλογάριαζε νὰ φθάσῃ, ἄνευ ἀπευκταίου, μετὰ δύο ἀκόμη σταθμούς, τὴν νύκτα τῆς 11 Ἀπριλίου· καὶ θὰ ἐπερίμενε πλέον τὴν εὐκαιρίαν διὰ νὰ ἐπιβιβασθῇ.

Ἡ πορεία ἐγίνετο ταχεῖα, πότε διὰ μέσου πεδιάδος καὶ πότε διὰ μέσου δρυμοῦ. Τὸ ἔδαφος ἐδῶ δὲν ἦτο τόσον ξηρὸν καὶ ἄγονον, ὅσον παρὰ τὴν λίμνην Πέϊπον. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, ἀνέκυπτον χωρία κοιμώμενα, ἐν τῷ μέσῳ ἀγρῶν ὁμαλῶν καὶ μονοτόνων, τοὺς ὁποίους τὸ ἄροτρον θὰ προητοίμαζε μετ' ὀλίγον διὰ τὴν σπορὰν ἀραβοσίτου, κριθῆς, λίνου, καὶ καναβέως. Ἡ θερμοκρασία ὑψοῦτο ἐπαισθητῶς. Ἡ χιὼν ἠμπαναλειμμένη, μετεβάλλετο εἰς βόρβορον. Ἡ τῆξις θὰ ἦτο πρωϊμοτέρα ἐφέτος.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΡΙΑΝΤΑ ΧΡΟΝΙΑ!

Ἐκεῖ ποῦ ἔκανα *ἀλογάκι* πάνω στὰ γόνατά μου τὴ μικρούλα μου, τῆς ἦρθε ἔξαφνα ἡ ὄρεξι νὰ πάρῃ τὰ ματογυάλια μου καὶ νὰ τὰ βάλῃ αὐτή. Τῆς ἔσφιξαν ὅμως τὴ μυτούλα της καὶ τὰ ἔβγαλε ἀμέσως. Κ' ἐνῷ γελοῦσα μὲ τὸν μορφασμό, ποῦ ἔκαμε, ἔγινα μεμιᾶς σκεπτικός. Ἀχ! μικρούλα μου, συλλογίσθηκα, ἂν ἤξερες πῶς τὰ λένε τὰ γυαλιὰ αὐτά! Τὰ λένε *γυαλιὰ τῆς πραγματικότητος*! Εἶσαι εὐτυχισμένη, ποῦ δέν τα φορᾶς ἀκόμα· χωρὶς αὐτὰ βλέπεις τὸν κόσμο ὅλο μέσ 'στὰ παιδικά σου ὄνειρα, μέσ 'στὰ χάδια τοῦ μπαμπᾶ σου καὶ τῆς μαμᾶς σου· καμμιὰ λύπη, κανένα σύννεφο, τῆς ζωῆς καὶ οἱ μικρὲς καὶ οἱ μεγάλες σκοτοῦρες σοῦ εἶνε ἄγνωστες, ὅλα τριγύρω σου σοῦ χαμογελοῦν.

Ἦταν μιὰ φορά, ποῦ κ' ἐγὼ ἤμουν σὰν καὶ σένα· τώρα εἶμαι μεγάλος. Πόσα ἔμαθα, πόσα διάβασα, πόσους τόπους εἶδα! ἔ, θὰ τὸ πίστευες μικρούλα μου; μὲ ὅλη μου τὴν ψυχὴ θὰ ἐπιθυμοῦσα νὰ ἤμουνα ἀκόμα μικρὸ παιδάκι, σὰν καὶ σένα. Πῶς τὰ πράγματα ὅλα τότε μοῦ ἔκαναν μεγάλη, πελώρια ἐντύπωσι, ἀκόμη καὶ οἱ μικρότερες λεπτομέρειες, ποῦ σήμερα περνοῦν ἀπὸ μπροστά μου σχεδὸν ἀπαρατήρητες!...

***

Μιὰ ἀπὸ τὶς καλύτερες ἐντυπώσεις τῆς τότε ζωῆς μου εἶνε καὶ ἡ «Διάπλασις», ποῦ τώρα μπαίνει στὰ τριάντα της χρόνια. Τί χαρὰ ἔνοιωθα κάθε φορὰ ποῦ ἤρχουνταν τὸ — μηνιαῖο τότε — φυλλάδιό της! Θυμοῦμαι ἀκόμα, ὅταν πρωτοπῆγα στὸ γραφεῖό της καὶ ἀγόρασα τὸν τόμο τοῦ 1881—τὸν τρίτο της τόμο. Τί ἐντύπωσι μοῦ ἔκαναν ὅλα, ὅσα διάβαζα μέσα σ' αὐτή! Τριάντα χρόνια πέρασαν ἀπάνω-κάτω ἀπὸ τότε· πόσα περιοδικὰ γεννηθήκανε καὶ πεθάνανε στὸ μεταξύ! Καὶ μόνη ἡ «Διάπλασις» ἐξακολουθεῖ ἀκόμα νὰ εἶνε ἡ χαρὰ καὶ ἡ εὐτυχία τῶν μικρῶν τῆς παρούσης γενεᾶς!

Πάνω στὸ γραφεῖό μου βρίσκονται κάμποσα παιδικὰ περιοδικὰ καὶ χριστουγεννιάτικα τεύχη γιὰ παιδιὰ σὲ ξένες γλῶσσες· τί χαρτί ὁλλανδικὸ θαυμάσιο, τί εἰκόνες χρωματιστὲς ἀπὸ τοὺς καλύτερους μεγάλους ζωγράφους! Κοντὰ σ' αὐτὰ ἡ καϋμένη ἡ «Διάπλασις», μὲ τὸ χαρτί της τὸ κοκκινωπὸ καὶ τὶς εἰκόνες τὶς μαῦρες, πῶς φαίνεται φτωχὴ καὶ ζαρωμένη! Καὶ ὅμως! Πόσο πολὺ περισσότερος ἔπαινος χρειάζεται στὸ δικό σας τὸ μικρὸ περιοδικὸ παρὰ στὰ ὡραῖα καὶ καλλιτεχνικώτατα ξενόγλωσσα! Αὐτὰ συντηροῦνται εὔκολα, ἔχουν χιλιάδες συνδρομητῶν, ἔχουν κέρδη, κέρδη μεγάλα, ἐνῷ ἡ «Διάπλασις» ἀγωνίζεται χρόνια καὶ χρόνια γιὰ νὰ συντηρηθῇ καὶ εἶνε θαῦμα, θαῦμα, πῶς συντηρεῖται.

Πόσες φορές, ὅταν συζητῶ μὲ κανένα ἐδῶ, δὲν ἀκούω τὴν ἴδια στερεότυπη ἀπάντησι: «Τί περιμένεις ἀπὸ ἕνα μικρὸ Ἔθνος σὰν κ' ἐμᾶς; μποροῦμε νὰ ἔχωμε τὰ περιοδικὰ τῶν μεγάλων Ἐθνῶν;» Καὶ φορτώνομε ἔτσι στὴ μικρότητά μας ὅλη τὴν ἐγκληματικὴ ἀδιαφορία μας γιὰ τὰ βιβλία, ὅλη τὴν πνευματική μας νέκρα. Δὲν συγκρίνω τὴν «Διάπλασι» καὶ τὰ βιβλία μας μὲ τὰ γαλλικά, τὰ γερμανικά, τ' ἀγγλικὰ περιοδικὰ καὶ βιβλία, γιατί ἡ σύγκρισις δὲν θὰ ἦταν δίκαιη· ἀλλὰ βλέπω πάνω στὸ γραφεῖό μου ἕνα λαμποκοποῦν ἀπὸ χρώματα καὶ χρυσὲς εἰκόνες τεῦχος τῶν Χριστουγέννων· εἶνε τὸ δανικὸ «Τῶν παιδιῶν τὰ χριστουγεννιάτικα ρόδα». Σᾶς βεβαιῶ, ὅτι ὑπερβαίνει τὴν ἐντέλεια σχεδὸν ὅλα τ' ἄλλα, καὶ τ' ἀγγλικὰ καὶ τὰ γαλλικὰ καὶ τὰ γερμανικά. Μπορεῖτε τώρα νὰ πῆτε, ὅτι αὐτὸ ἀνήκει σὲ *μεγάλο* Ἔθνος; δυόμισυ ἑκατομμύρια ἄνθρωποι εἶνε οἱ Δανοί, ἄλλα δυόμισυ, ὄχι σωστά, οἱ Νορβεγοί, ποῦ κι' αὐτοὶ μιλοῦνε δανικά· ὥστε τὸ ὅλο ἕνα κοινὸ ἀπὸ 5 ἑκατομμύρια ἀνθρώπους συντηρεῖ αὐτὸ τὸ χάρμα τῶν ὀφθαλμῶν.

Τί χαρτί! τὸ καλύτερο ποῦ ἔχει ὁ 20ὸς αἰῶνας, τί τύπος, τί εἰκόνες! 5 ἑκατομμύρια ἄνθρωποι· ἐμεῖς πόσοι εἴμεθα; λέμε 10 ἑκατομμύρια ὅλη ἡ φυλὴ μαζί! Καὶ ὅμως τί συντηροῦμε; τὴ φτωχικὴ «Διάπλασι»! Καὶ πόσα βιβλία γιὰ τὰ παιδιὰ ἔχομε, καὶ τί βιβλία; ἀλλὰ ποιὸς διαβάζει στὸν τόπο μας; Στὴν Σκαυδιναυία ὅλος ὁ κόσμος διαβάζει κ' ἔχει *πνευματικὸ ἐνδιαφέρον*· καὶ ὁ πτωχότερος (*τρόπος τοῦ λέγει*, δηλαδὴ ἐκεῖ πτωχοὶ σχεδὸν ἄνθρωποι δὲν ὑπάρχουν, μόνον *λιγώτερο εὔποροι*) ἔχει μιὰ ἑταζέρα τοὐλάχιστο στὸ σπίτι του μὲ καμμιὰ πενηνταριὰ βιβλία ἀπὸ τὰ ὡραιότερα. Ἐδῶ ὅσοι διαβάζουν μετροῦνται στὰ δάκτυλα. Τὸ βιβλίο θεωρεῖται τὸ *εἶδος τῆς μεγαλύτερης πολυτέλειας*· γιὰ κάθε ἄλλο πρᾶγμα ἔχομε χρήματα, γιὰ τὸ *βιβλίο* ὄχι. Καὶ αὐτὸ εἶνε φυσικό, γιατί μᾶς λείπει ἀκόμη τὸ πνευματικὸν ἐνδιαφέρον· τὸ πολὺ-πολὺ μιὰ πολιτικὴ ἐφημερίδα μὲ τὶς *σπουδαῖες* εἰδήσεις τῆς ἐσωτερικῆς πολιτικῆς—ἂν θὰ πέσῃ ἢ ὄχι τὸ ὑπουργεῖο, ἂν θὰ ψηφισθῇ ὁ προϋπολογισμός, πρὶν νὰ καταντήσῃ ἀπολογισμός, ἂν θὰ βγῇ δήμαρχος ὁ τάδε ἢ ὁ δεῖνα.

Ἀπὸ λογοτεχνικὸ ἐνδιαφέρον δὲν ἔχομε ἰδέα. Πόσοι εἶνε στὸν τόπο μας ἐκεῖνοι ποῦ δὲν θεωροῦν τὴ λογοτεχνία σὰν κάτι τι γιὰ νὰ περνᾷ κανεὶς εὐχάριστα τὶς βραδειές του, γιὰ νὰ «σκοτώνῃ» τὸν καιρό του; ποιὸς θεωρεῖ τὴ λογοτεχνία *σὰν ὁδηγήτρια τῆς ψυχῆς*, καθὼς εἶνε ἡ ἐπιστήμη γιὰ τὸ πνεῦμα;

***

Ἂν δὲ πρόκειται γιὰ *παιδικὴ* λογοτεχνία, τότε πλὰ εἶνε ποῦ θὰ γελάσωμε μὲ ὅλη μας τὴν καρδιά· ἐμεῖς *σοβαροὶ* ἄνθρωποι νὰ διαβάσωμε ἢ νὰ γράψωμε τραγουδάκια ἢ παραμυθάκια γιὰ τὰ παιδιά; Ἀμάθεια καὶ ἀνησία! Ἡ πιὸ λεπτὴ καὶ *δυσκολοψυχολόγητη* λογοτεχνία εἶνε ἴσα-ἴσα τῶν παιδιῶν! Ἡ ψυχὴ τοῦ παιδιοῦ εἶνε τὸ πιὸ τρυφερὸ λουλουδί, τὸ πιὸ τρυφερὸ πουλάκι! Τί προσοχή, τὴ σκέψι, τί ψυχολογία χρειάζεται γιὰ τὰ γράψῃ κανεὶς γιὰ παιδιά! Γιὰ πόσα πράγματα πρέπει κανεὶς νὰ σιωπήσῃ, πόσα νὰ πῇ ἀλλοιώτικα ἀπὸ τοὺς μεγάλους! Καὶ γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ μπῇ μέσ' στὴν ψυχὴ τοῦ παιδιοῦ, πρέπει καὶ ὁ ἴδιος νὰ ἔχῃ παιδική, τρυφερή, ἀγαθὴ καὶ ἁπλῆ ψυχή! Γι' αὐτὸ ἀπὸ ὅλα τὰ εἴδη τῆς λογοτεχνίας, τὸ ὀλιγώτερο ἀναπτυγμένο εἶνε ἴσα-ἴσα τῆς λογοτεχνίας τῶν παιδιῶν· ὄχι ὅτι δὲν ἔχουν γραφῆ καὶ δὲν γράφονται ἀπειρία βιβλίων διὰ τὰ παιδιά, σὲ ὅλες τὶς γλῶσσες· ἀλλὰ πόσα ἀπὸ αὐτὰ εἶνε στὸ ὕψος τῆς ἀποστολῆς των; Παραμύθια γιὰ παιδιὰ π. χ. ἔχουν γράψει πολλοί, π. χ. ὁ Μπέλσταίν, οἱ Γκρίμμ κτλ. κτλ. ἀλλὰ κανεὶς ἀπὸ αὐτοὺς δὲν παραβάλλεται, στὴ λεπτότητα καὶ τρυφερότητο, στὴν κατανόησι τῆς παιδικῆς ψυχῆς, μὲ τὸν Ἄνδερσεν, ἀκριβῶς γιατί αὐτὸς εἶχε τὴν πιὸ παιδικὴ ψυχή!

Τὸ βιβλίο, ποῦ εἶνε γιὰ τὸν μεγάλο, ἀναφέρεται στὴν *παροῦσα* γενεά, ποῦ ἔχει πιὰ—καλὰ ἢ κακὰ — μορφώσει σχεδὸν τὴν ψυχή της· τὸ *βιβλίο* γιὰ τὰ παιδιὰ ἀναφέρεται στὴ *μέλλουσα* γενεά, στὴν ἐλπίδα τοῦ ἔθνους· γι' αὐτὸ ἡ εὐθύνη του εἶνε πολὺ μεγαλύτερη· καὶ γι' αὐτὸ στὴν Εὐρώπη, στὸν κόσμο τὸν πολιτισμένο, οἱ μεγαλύτεροι, οἱ πιὸ ἔνδοξοι συγγραφεῖς γράφουν καὶ γιὰ τὰ παιδιά, οἱ μεγαλύτεροι ζωγράφοι ζωγραφίζουν γι' αὐτά.

Ἐδῶ θεωρεῖται ταπεινὸ τὸ νὰ γράψῃ κανεὶς παιδικὰ τραγούδια· — ὄχι μόνο ταπεινό, ἔγκλημα σχεδόν. Πόσα δὲν ἄκουσε ἐναντίον του ὁ γράφων αὐτὲς τὶς γραμμές, γιατί ἔκαμε τὸ ἔγκλημα ἄλλοτε νὰ γράψῃ τραγούδια γιὰ παιδιὰ καὶ νὰ μεταφράσῃ τραγούδια τοῦ Ἄνδερσεν· εἶνε αὐτὸ *σοβαρὴ* ἀπασχόλησι γιὰ ἕνα καθηγητὴ τοῦ Πανεπιστημίου; ἂν ἐκάθουνταν τὰ συζητῇ τὰ πολιτικὰ τῆς ἡμέρας, μάλιστα τότε θὰ ἦταν *σοβαρὸς* ἄνθρωπος!

Σεῖς ἡ νέα γενεὰ φαίνεται, πῶς ἔχετε καλλίτερη ἰδέα γιὰ τὴ λογοτεχνία· ἀπόδειξις, ὅτι συντηρεῖτε τριάντα χρόνια τώρα τὸ περιοδικό σας. Εἶνε καὶ αὐτὸ μιὰ πρόοδος ἀπὸ γενεὰ σὲ γενεά· ἴσως ὅταν ἡ «Διάπλασις» ἑορτάσῃ τὴν ἑξη-

κονταετηρίδα της, ἡ γενεά, ποῦ θὰ σᾶς διαδεχθῇ, νὰ ἔχῃ τότε νὰ ἐπιδείξῃ στὰ ἄλλα ἔθνη ἕνα περιοδικό—ὄχι καλύτερο στὰ περιεχόμενα ἀπὸ τὴν «Διάπλασι»—ἀλλὰ ἐφάμιλλο στὴν ἐξωτερικὴ μορφὴ μὲ τὰ τῆς Εὐρώπης. Καὶ τότε ἴσως πιὰ δὲν θὰ θεωρεῖται ταπεινωτικὸ τὸ νὰ γράφῃ κανεὶς γιὰ τὰ παιδιά, ποῦ εἶνε τὸ μέλλον τῆς φυλῆς!

Ἀθῆναι, Δεκέμβριος 1907.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΧΑΤΖΙΔΑΚΗΣ
καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου.

ΣΤΗΝ ΠΟΝΤΙΚΟΤΡΥΠΑ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ

ΣΚΗΝΗ Ε' (Συνέχεια)

Η ΓΙΑΓΙΑ : — Λίρες !.. Ἔλα, Χριστὲ καὶ Παναγιά ! Μὰ εἶμαι ἔξυπνη ἢ ὀνειρεύομαι ; *(Τρίβει τὰ μάτια της, ἀνοίγει καὶ δεύτερον φυσᾷκι.)* Καὶ αὐτὸ λίρες!... κι' ἄλλες λίρες !... Μὰ ὁ Διάβολος λοιπὸν ἔβαλε ἐδῶ αὐτὸ τὸ χρυσάφι, γιὰ νὰ μὲ φέρῃ σὲ πειρασμό ; Πάει!..... ἔχασα τὸ μυαλόμου!.. *(Κτυποῦν τὴν θύραν. Μὲ τρέμουσαν φωνὴν ἐρωτᾷ.)* Ποιὸς εἶνε ;

ΦΩΝΗ, *ἔξωθεν* : — Ἐγώ, ἡ Κυρ' Ἀναστάσαινα.

Η ΓΙΑΓΙΑ, *ὡς ἐξ ἐνστίκτου, σκεπάζει τὸν θησαυρὸν μὲ τὸ ἐργόχειρόν της. Ἀλλὰ σχεδὸν ἀμέσως τὸν ξεσκεπάζει* : — Ὄχι, δὲν ἔχω ἀνάγκη νὰ κρύψω τίποτε. Μήπως τὰ ἔκλεψα ;... Τόσω τὸ καλλίτερο ποῦ θὰ ἔχω κ' ἕνα μάρτυρα... *(Ξανακτυποῦν. Ἡ Γιαγιὰ μὲ φωνὴν σταθερὰν :)* Ἐμπρός !

ΣΚΗΝΗ Ϛ'

Η ΓΙΑΓΙΑ, ΚΥΡ' ΑΝΑΣΤΑΣΑΙΝΑ

ΚΥΡ' ΑΝΑΣΤΑΣΑΙΝΑ : — Καλησπέρα σας, κυρία. Εἶδα τὴ λάμπα σας ἀναμμένη καὶ τώρα ποῦ ὁ ἄντρας μου φυλάει κάτω τὸ σπίτι, ρογχαλίζων κοντὰ στὸ τζάκι, εἶπα μὲ τὸ νοῦ μου : «Ἂς πάω νὰ κουβεντιάσω μιὰ σταλίτσα μὲ τὴν κυρία κεντήστρα ! Μόνη της νὰ κάνῃ νυκτέρι, θὰ στενοχωριέται ἡ καϋμένη . . .» *(Κατ' ἰδίαν, μυρίζουσα τὸν ἀέρα.)* Σίγουρα δὲν ἔφαγαν κρέας ἀπόψε ! . . . *(Ἔξαφνα βλέπουσα τὰ χρυσᾶ νομίσματα ἐπὶ τῆς τραπέζης :)* Ἄ ! !

Η ΓΙΑΓΙΑ : — Τί εἶνε ;

ΚΥΡ' ΑΝΑΣΤΑΣΑΙΝΑ, *προσποιουμένη ὅτι δὲν εἶδε τίποτε* : — Μά. . . εἶνε ἡ ἔπληξις ποῦ ἀνέβηκα τὴ σκάλα... δηλαδὴ ἡ κούρασις . . . *(Κατ' ἰδίαν :)* Κάλπικες λίρες φτιάνει ;!

«Θησαυρός!..» (Σελ. 36, στ. β'.)

Η ΓΙΑΓΙΑ, *σοβαρά* : — Ἰδές, κυρ' Ἀναστάσαινα, τί ὧρα...

ΚΥΡ' ΑΝΑΣΤΑΣΑΙΝΑ, *μὲ ἀπληστίαν* : — Νύρατε ;... ποῦ ;

Η ΓΙΑΓΙΑ, *δεικνύουσα τὴν κρύπτην*: — Νά, ἐκεῖ-μέσα.

ΚΥΡ' ΑΝΑΣΤΑΣΑΙΝΑ : — Περίεργο ! πολὺ περίεργο ! *(Γονατίζει εἰς τὸ πάτωμα καὶ χώνει τὴν μύτην της εἰς τὴν τρύπαν.)*

Η ΓΙΑΓΙΑ : — Κυνηγοῦσα ἕνα ποντίκι...

ΚΥΡ' ΑΝΑΣΤΑΣΑΙΝΑ : — Τὸ ποντίκι σας ;

Η ΓΙΑΓΙΑ : — Ναί, τὸ ποντίκι μ ο υ ... Πέφτει ἕνα κομμάτι σάπιο ξύλο, καὶ φανερώνεται ὁλόκληρος θησαυρός...

ΚΥΡ' ΑΝΑΣΤΑΣΑΙΝΑ : — Θησαυρός! Ὅπως στὰ παραμύθια, ὅπως στὰ μυθιστορήματα !.. Ἀκοῦς, λέει, θησαυρός ! *(Σηκώνεται καὶ χώνει τὰ χέρια της στὸ χρυσάφι, ψαύει καὶ παρατηρεῖ καλὰ τὰ νομίσματα. Ἔπειτα, πρὸς τὴν Γιαγιάν :)* Κυρία, δὲν μοῦ κάνετε τὴ χάρι νὰ μὲ τσιμπήσετε ;

Η ΓΙΑΓΙΑ : — Τὴν ἴδια χάρι θὰ σοῦ ζητοῦσα κ' ἐγώ.

ΚΥΡ' ΑΝΑΣΤΑΣΑΙΝΑ : — Ἐμπρὸς λοιπόν! *(Τσιμπᾷ ἡ μιὰ τὴν ἄλλην, συγχρόνως, καὶ ἀφίνουν καὶαί δύο μικρὰν κραυγὴν πόνου).*

Η ΓΙΑΓΙΑ, *τρίβουσα τὸ χέρι της* : — Δὲν ὀνειρεύομαι !

ΚΥΡ' ΑΝΑΣΤΑΣΑΙΝΑ, *κάμνουσα τὸ ἴδιον* : — Οὔτε ἐγώ !

Η ΓΙΑΓΙΑ, *δείχνουσα τὰ νομίσματα* : — Τότε λοιπόν ;

ΚΥΡ' ΑΝΑΣΤΑΣΑΙΝΑ : — Νά, ἐγίνατε πλουσία !

Η ΓΙΑΓΙΑ : — Ἐγώ... πλουσία ; ἐγώ ; !

ΚΥΡ' ΑΝΑΣΤΑΣΑΙΝΑ : — Ἀμὴ ποιός, ἐγώ ; ... *(Κατ' ἰδίαν :)* Ἡ καϋμένη ἡ γρηά... Δὲν τὴ ζηλεύω... μ' ἂν εὕρισκα κ' ἐγὼ κανένα θησαυρὸ στὴν κάμαρά μου, δὲν θὰ ἤτραν ἄσχημα. Πρέπει νὰ ψάξω !

ΣΚΗΝΗ Ζ'

ΓΙΑΓΙΑ, ΚΥΡ' ΑΝΑΣΤΑΣΑΙΝΑ, ΑΝΝΟΥΛΑ

ΑΝΝΟΥΛΑ, *εἰσέρχεται μὲ μακρὺ νυκτικὸν καὶ μὲ παντοῦφλες.* — Γιαγιά !... Εἶδα ὄνειρο . . . Μὰ ἕνα τόσο παράξενο ὄνειρο !... Ἔβλεπα ποντίκια... πλῆθος ποντίκια . . . καὶ καθένα, λέει, ἐκρατοῦσε ἀπὸ ἕνα κομμάτι χρυσάφι. Καὶ ἦταν μέσα στὸ σπίτι μας. . . Ἐξύπνησα καὶ σᾶς ἄκουσα νὰ μιλᾶτε, νὰ φωνάζετε... Τί συμβαίνει; *(Διακόπτεται βλέπουσα τὰ χρυσᾶ νομίσματα.)* Ὤ!.. *(Τρίβουσα τὰ μάτια :)* Καλέ, ὀνειρεύομαι ἀκόμη ;

Η ΓΙΑΓΙΑ : — Ὄχι, ἀγάπη μου.

ΚΥΡ' ΑΝΑΣΤΑΣΑΙΝΑ : — Ὀνειρευόμαστε μὲ ἀνοιχτὰ μάτια, κυρία Ἀννούλα !

ΑΝΝΟΥΛΑ *(μὲ κραυγὴν χαρᾶς :)* — Γιαγιά ! Ὁ ποντικὸς τὰ ἔφερε αὐτά ;

Η ΓΙΑΓΙΑ, *μηχανικῶς* : — Ναί.

(Ἕπεται τὸ τέλος) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

(Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Henriette Besançon)

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΣΟΦΙΑ ΣΠ. ΒΑΝΔΩΡΟΥ
ΜΙΝΑ Γ. ΚΟΛΜΑΝ
Βραβευθεῖσαι ὑπὸ τὰ ψευδώνυμα
Ἐξέδρα τοῦ Φαλήρου
Διοιηγόρος τῶν Συνδρομητῶν
εἰς τὸν 98ον Διαγωνισμὸν τῶν Λύσεων.
[Ἴδε Διάπλασιν 1907, σελ. 311]

ΔΙΑ ΝΑ ΓΙΝΗ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

(ΡΩΣΣΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ, ΥΠΟ Β. ΜΙΕΜΕΡΟΒΙΤΣ-ΔΑΝΤΣΕΝΚΟ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Τὰ προτερήματα τοῦ Σάσα.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ ἥλιος ἤρχισε νὰ καῇ πολύ. Ὁ Σάσας καὶ ὁ Βολτσὼκ ὑπέφεραν. Μόνον ὁ Βάσκας ἐφαίνετο ἀναίσθητος.

Ὅσον ἐπροχωροῦσαν, ὁ ποταμὸς ἐστένευε. Τὸ ρεῦμα, ὁρμητικώτερον ὁλονέν, παρέσυρε τὴν βαρκούλαν.

— Ποῦ εἶνε ἡ πάπιες ; ἠρώτησεν ὁ Βολτσώκ.

— Δὲν τὶς βλέπεις ;...

Πραγματικῶς, ὁ Σάσας ἐσκόπευε μίαν ἀγέλην, ποῦ ἐκολυμβοῦσεν.

Ὁ Βάσκας τὸν ἐκότταζε μὲ μεγάλην περιέργειαν. Ἡ τουφεκιὰ ἔπεσε, ἡ πάπιες ἄνοιξαν τὰ πτερὰ καὶ ἐπέταξαν...

— Πίιιι !... ἕνα σωρὸ σκοτώθηκαν ! ἐφώναξεν ὁ Βολτσώκ.

— Καλὴ τουφεκιὰ αὐτή, μὰ τὸ ναί ! εἰρωνεύθη ὁ Βάσκας.

Πραγματικῶς οὔτε μία πάπια δὲν ἐφονεύθη. Ὅλον τὸ σμῆνος ἔγινεν ἄφαντον.

— Μπορεῖ νὰ ἐβούλιαξαν, ὑπέθεσεν ὁ Βολτσώκ.

— Ἀνοησίες ! Μόνον τὰ μολύβια βουλιάζουν . . . Τὸ τουφέκι εἶνε καλό, Ἐξοχώτατε, ἀλλὰ θέλει ἄλλον ἄνθρωπο.

— Σκασμός, βλάκα ! ἀνέκραξεν ὁ Σάσας μανιώδης.

— Καὶ γιατί ; ἐτόλμησε νὰ διαμαρτυρηθῇ ὁ Βάσκας.

— Γιατὶ ἀλλοιώτικα θὰ σοῦ δώσω μιὰ κονταιά.

Τὸ χωριατόπουλο ἐφοβήθη καὶ ἔκαμεν ἀνακωχήν.

— Ἂν ἤθελε ἡ Ἐξοχότης σου, ἐπρότεινε, ὑπάρχει τρόπος... Δὲν ρίχνεις τὸ σκύλο σου 'στὸ ποτάμι νὰ ψάξῃ λιγάκι ;

— Ναί, ναί. Καὶ ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ποῦ ὁ Κολοβός, βυθισμένος εἰς ἡδονικὴν ἔκστασιν, ἀπεθαύμαζε τὴν μούρη του εἰς τὸ νερόν, ἔξαφνα ἠσθάνθη ἕνα χέρι νὰ τὸν ἁρπάζῃ ἀπὸ τὸ περιλαίμιον καὶ νὰ τὸν πετᾷ ἔξω ἀπὸ τὴν βάρκαν. Τρέμων ἀπὸ τὸ ψῦχος, τυφλωμένος ἀπὸ τὰ νερά, ὁ σκύλος ἐδοκίμασε νὰ ἐπιστρέψῃ. Ἀλλ' ὁ κύριός του τὸν ἀπώθησε, φωνάζων ἐπιτακτικῶς :

— Ψάξε !

Ὁ Κολοβὸς ὑπεχρεώθη νὰ κολυμβήσῃ πρὸς τὸ μέρος ποῦ τοῦ ἔδειχναν. Ἔψαξε μέσα εἰς τὰ καλάμια καὶ τὰ ἄλλα ὑδρόβια φυτά, καὶ ἐπὶ τέλους ἐπήδησεν εἰς τὴν ὄχθην, ὅπου ἐτινάχθη μὲ δύναμιν.

— Ψάξε, Λόρδε, ψάξε ἀκόμη !

— Γιατὶ νὰ ψάξω ἀφοῦ δὲν εἶνε τίποτε ; ἐγαύγισεν ὁ σκύλος.

Κόπος χαμένος. Ἑκὼν ἄκων, ἠναγκάσθη νὰ ριφθῇ καὶ πάλιν εἰς τὸ νερόν.

Ἀλλ' αἱ ἔρευναί του ἀπέμειναν, ἐνωεῖται, ἄγονοι.

Ἐπιτέλους ὁ Σάσας ἀνεγνώρισεν ὅτι τὸ κυνήγι του ἀπέτυχεν οἰκτρῶς, καὶ ἐπέτρεψεν εἰς τὸν Κολοβὸν νὰ γυρίσῃ εἰς τὴν βάρκαν. Ὁ σκύλος ἐξηκολούθει νὰ γαυγίζῃ, ὡς νὰ διεμαρτύρετο διὰ τὰ παράξενα αὐτὰ καμώματα.

Ὁ ἥλιος ἐγίνετο ὁλονὲν φλογερώτερος. Ὁ Σάσας ἔπλευν εἰς τὸν ἰδρῶτα.

— Ζέστη κάνει ! εἶπεν ὁ Βάσκας κλείνων τὸ ἕνα μάτι.

— Κάνουμε ἕνα μπάνιο ; ἐπρότεινε δειλῶς ὁ Βολτσώκ.

— Δὲν μποροῦμε νὰ κολυμβήσουμε ἐδῶ.

— Μὰ γιατί, Βάσκα ;

— Γιατὶ τὸ ρεῦμα εἶνε πολὺ ὁρμητικό.

— Ὁ Κολοβὸς ὅμως μπόρεσε . . .

— Ὁ Κολοβὸς εἶνε σκύλος κ' ἔχει τέσσαρα πόδια.

— Μὰ οὔτε 'στὴν ἀκροποταμιά ;

— Ἔ, 'στὴν ἀκροποταμιὰ μπορεῖ. . .

— Θέλεις, Ἐξοχώτατε, νὰ κολυμπήσουμε ;

— Μάλιστα...βγάλε μας ἔξω.

Ἡ βαρκούλα ἐγύρισε πρὸς τὴν ὄχθην κ' ἐδυθίσθη εἰς τὴν ἄμμον. Πρῶτος ἐπετάχθη ἔξω ὁ Κολοβὸς κ' ἐπηδοῦσεν ἀπὸ τὸν ἕνα ἐπιβάτην εἰς τὸν ἄλλον, ὡς νὰ ἤθελε νὰ τοὺς βοηθήσῃ.

Ὅλοι ἀπεδιδάσθησαν.

— Ξέρω ἐγὼ ἕνα καλὸ μέρος, 'ςτὸ δάσος ! ἐδήλωσεν ἔξαφνα ὁ Βάσκας.

— Καὶ τί ἔχει 'ςτὸ δάσος ; πουλιά ;

— Ὄχι . . . ἀλλὰ μανιτάρια . . . πολὺ ὡραῖα !

— Καὶ τί νὰ τὰ κάμουμε ;

— Μὰ γιατί, Βάσκα ;

— Γιατὶ τὸ ρεῦμα εἶνε πολὺ ὁρμητικό.

— Ὁ Κολοβὸς ὅμως μπόρεσε . . .

— Ὁ Κολοβὸς εἶνε σκύλος κ' ἔχει τέσσαρα πόδια.

— Μὰ οὔτε 'στὴν ἀκροποταμιά ;

— Ἔ, 'στὴν ἀκροποταμιὰ μπορεῖ. . .

— Θέλεις, Ἐξοχώτατε, νὰ κολυμπήσουμε ;

— Μάλιστα...βγάλε μας ἔξω.

Ἡ βαρκούλα ἐγύρισε πρὸς τὴν ὄχθην κ' ἐδυθίσθη εἰς τὴν ἄμμον. Πρῶτος ἐπετάχθη ἔξω ὁ Κολοβὸς κ' ἐπηδοῦσεν ἀπὸ τὸν ἕνα ἐπιβάτην εἰς τὸν ἄλλον, ὡς νὰ ἤθελε νὰ τοὺς βοηθήσῃ.

Ὅλοι ἀπεδιδάσθησαν.

— Ξέρω ἐγὼ ἕνα καλὸ μέρος, 'ςτὸ δάσος ! ἐδήλωσεν ἔξαφνα ὁ Βάσκας.

— Καὶ τί ἔχει 'ςτὸ δάσος ; πουλιά ;

— Ὄχι . . . ἀλλὰ μανιτάρια . . . πολὺ ὡραῖα !

— Καὶ τί νὰ τὰ κάμουμε ;

Ἄρπαξεν ἀμέσως ἕνα νόμισμα καὶ τὸ ἔχωσεν εἰς τὸ στόμα του. Ἦτο ἡ φυσική του τσέπη.

Τὰ παιδιὰ ἐκάθησαν εἰς τὴν σκιάν. Ὁ Κολοβὸς ἐξηπλώθη εἰς τὰ πόδια τοῦ κυρίου του, ὡς καλοαναθρεμμένος σκύλος ποῦ ἦτο. Ὁ Βολτσὼφ ἐξεδύθη καὶ ἔπεσεν εἰς τὸ ποτάμι.

Ὁ Βάσκας ὅμως, ποῦ εἶχε τὸ νόμισμα εἰς τὸ στόμα του, ἐφοβεῖτο νὰ κολυμβήσῃ, μήπως τὸ χάσῃ. Τί νὰ κάμῃ ; Τὸ νερὸν ἦτο τόσο δροσερόν ! Ἔκαμνε τόσο πολλὴ ζέστη !... Νὰ κρύψῃ τὸ νόμισμά του εἰς τὸ χῶμα ; Ὁ «Ἐξοχώτατος» ἠμποροῦσε νὰ τὸ ἰδῇ καὶ νὰ τοῦ τὸ πάρῃ. Ἐπιτέλους τοῦ ἦλθε μία ἰδέα.

— Νὰ σοῦ πῶ, Ἐξοχώτατε...

— Τί εἶνε πάλι ;

— Μεῖνε ἐδῶ . . . ἐγὼ θὰ λείψω λιγάκι...

— Ποῦ θὰ πᾷς ;

— Στὸ δάσος... Ἔχω στήσει ἕνα δίκτυ ἐκεῖ καὶ μπορεῖ νὰ πιάστηκε κανένα πουλί. Μὰ μὴν ἔρθῃς μαζί μου. Ἔχει μιὰ ἀρκούδα 'στὸ δάσος. . . πέντε ἀρκοῦδες...ἴσως καὶ δέκα . . . Εἶνε καὶ λῃσταί...

— Καὶ πῶς ἐσὺ δὲν φοβᾶσαι ; ἠρώτησεν ὁ Σάσας γελῶν.

— Ἐμένα μὲ γνωρίζουν οἱ λῃσταί. Εἶμαι χωριατόπουλο.

— Καλά. Ἀμὲ οἱ ἀρκοῦδες ;

— Ἄ ! οἱ ἀρκοῦδες ;...

Ὁ Βάσκας διὰ μίαν στιγμὴν ἔμεινεν ἄφωνος, ἀλλὰ τὸ νοῦρε :

— Τὸ χωριάτικο κρέας δὲν εἶνε καλό. Ἡ ἀρκούδα τὸ ξέρει αὐτὸ καὶ ποτέ της δὲν πειράζει χωριατόπουλα...

Ὁ Σάσας δὲν εἶχε καμμίαν περιέργειαν νὰκολουθήσῃ τὸν Βάσκαν. Μόνος του λοιπὸν αὐτὸς ἐμβῆκεν εἰς τὸ δάσος καὶ ἐπροχώρησε πρὸς ἕνα δένδρον, ποῦ εἶχε μίαν μεγάλην τρύπαν εἰς τὸν κορ-

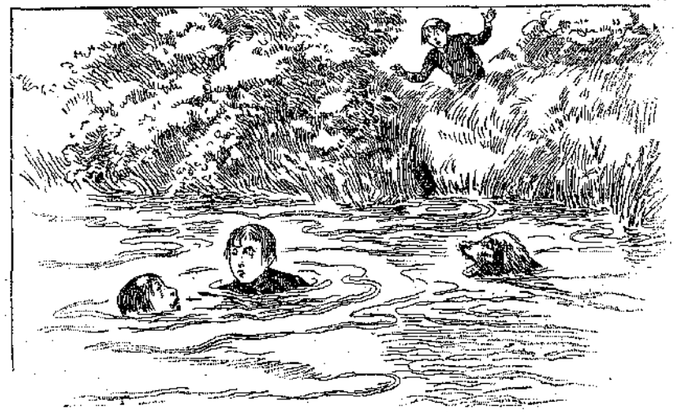

«Βολτσώκ !... Θάρρος !...» (Σελ. 38, στ. β'.)

— Μπορεῖς νὰ τὰ μαζέψῃς καὶ ἔπειτα νὰ τὰ πουλήσῃς τῆς μητέρας σου.

Ὁ Σάσας ἤρχισε νὰ γελᾷ.

— Γιατὶ γελᾷς ; Σίγουρα θὰ σοῦδινε πέντε καπίκια...

— Δὲν ἔχω ἀνάγκη...Ἐγὼ ἔχω δικά μου λεπτά... Παίρνω ὅσα θέλω.

Ὁ Βάσκας δὲν ἐπίστευε τ' αὐτιά του.

— Ψέμματα.

Ὁ Σάσας ἔβαλε τὸ χέρι του εἰς τὴν τσέπην καὶ ἔβγαλε μίαν φούχταν ἀσημένια νομίσματα.

Τώρα ὁ Βάσκας δὲν ἐπίστευε τὰ μάτια του . . . Ποτὲ εἰς τὴν ζωήν του δὲν εἶδε τέτοιον θησαυρόν.

— Ἀλήθεια, μὰ τὸ ναί !... ἐψιθύρισε. Εἶνε ἀσημένια. . . Ἐμεῖς μποροῦμε νὰ μαζεύουμε μανιτάρια ὅλη τὴν ἡμέρα, χωρὶς ποτὲ νὰ κερδίσουμε τόσον παρᾶ. Δὲ μοῦ δίνεις ἕνα... ἕνα μικρό ;

— Πάρε... ἂν θέλῃς καὶ μεγάλο.

μόν. Ἐκεῖ μέσα θὰ ἔκρυπτε τὸ νόμισμά του καὶ ἔπειτα θὰ ἐγύριζε διὰ νὰ λουσθῇ.

Ἔξαφνα ἤκουσε κάτι φωνὰς καὶ διὰ μίαν στιγμὴν ἐσταμάτησε. Ἀλλ' ἐπειδὴ αἱ φωναὶ ἔπαυσαν ἀμέσως, ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του χωρὶς νάνησυχήσῃ περισσότερον.

Ἐν τούτοις, εἰς τὴν ὄχθην, συνέβαινε κάτι τραγικόν.

Ὁ Σάσας εἶχεν ἐξαπλωθῆ ὑπὸ τὴν σκιὰν μιᾶς ἰτέας καὶ εἶχε κλείσῃ τὰ μάτια του νὰ κοιμηθῇ. Ὁ Κολοβός, ἐπίσης, μὲ τὴν κεφαλήν του ἀνάμεσα εἰς τὰ σκέλη, ἐκύτταζεν ὀλόγυρα νυσταλέος. Δὲν ἤκούετο παρὰ τὸ πλατάγισμα τοῦ νεροῦ καὶ ἡ φωνὴ τοῦ Βολτσώκ, ὁ ὁποῖος ἀνήγγειλε :

— Θὰ περάσω κολυμπῶντας στὴν ἄλλη μεριά. Κολυμπῶ καλλίτερα ἀπὸ ὅλους !

Ἔξαφνα ἔβγαλε μίαν κραυγὴν δυνατήν.

Ὁ Σάσας ἐσηκώθη κ' ἐκύτταξε... Ποῦ εἶνε λοιπὸν ὁ Βολτσώκ ;... Δὲν φαίνεται πουθενά... Ἀλλὰ νά, νὰ τὸ κεφάλι του, νὰ καὶ τὰ χέρια του, ποῦ κινοῦνται ἀγωνιωδῶς εἰς τὸν ἀέρα... Τώρα ξαναφωνάζει :

— Πνίγομαι ! Βοήθεια !...

Ὁ Σάσας ὥρμησε ἀμέσως.

Χωρὶς νὰ δίστάσῃ καθόλου, χωρὶς νὰ σκεφθῇ ,ὅτι δὲν ἦτο καὶ τόσον καλὸς κολυμβητής, ἔβγαλε γρήγορα-γρήγορα τὸ σακκάκι του, τὸ γελέκι του, τὰ παπούτσια του, καὶ ἔπεσε.

Ὁ Κολοβὸς τὸν ἠκολούθησε.

Καὶ πάλιν ἀνέδυσεν ἀπὸ τὸ νερὸν τὸ κεφάλι καὶ τ' ἀγωνιῶδη χέρια τοῦ Βολτσώκ.

— Βολτσώκ !...Θάρρος !... Ἔφθασα!

Ὁ Βολτσὼκ φαίνεται ὅτι τὸ ἤκουσε, καὶ ἐνθαρρυνθεὶς ἔκαμε μίαν τελευταίαν προσπάθειαν... Ὁ Σάσας μόλις ὀπεῖχεν ὀλίγες ὀργυιές, ὅταν ἐνόησεν ὅτι καὶ αὐτὸς ἐπίσης παρεσύρετο ἀπὸ τὸ ρεῦμα. Τῷ ἐφαίνετο ὅτι κάτι ὑγρὰ χέρια κολῦ δυνατά, τὸν ἁρπαζαν καὶ τὸν κατεβύθιζαν...

(Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

Η ΚΟΥΚΛΑ ΤΗΣ ΛΙΛΙΚΑΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Γ'.

Ἡ κυρία Αὐγούλα, μόλις ἐνόησεν ὅτι εἶνε μονάκριβη καὶ νοικοκυρὰ εἰς τὸ σπίτι, τὸ ἔπῆρε ἀπάνω της, ἔγινε πάρα πολὺ ἀπαιτητικὴ καὶ, ὅπως συμβαίνει μὲ ὅλα τὰ μονάκριβα παιδιά, ποῦ παραχαϊδεύονται ἀπὸ τοὺς γονεῖς των, θὰ ἐχαλοῦσε καὶ αὐτὴ ὅλως διόλου, ἂν τὴν ἄφινε ἡ μητέρα της νὰ χαλάσῃ.

Ἡ κυρία Λιλίκα εἶνε μητέρα μὲ μυαλὸ θέλει λοιπὸν καὶ ἡ κόρη της ἐπίσης νὰ γίνῃ κορίτσι μὲ μυαλό. Γι' αὐτὸ ἀπεφάσισε μιὰ μέρα «νὰ τῆς τὰ ψάλῃ», νὰ τὴν μαλώσῃ καὶ νὰ τὴν νουθετήσῃ.

Μητέρα ποῦ δὲν μαλώνει, δὲν μπορεῖ ποτὲ νἀναθρέψῃ καθὼς πρέπει τὰ παιδιά της.

— Ἄκουσε, κυρία Αὐγούλα, — εἶπεν ἡ Λιλίκα στὴν κούκλα της· — ὅταν θέλῃ κανεὶς νὰ τὸν ἀγαποῦν, πρέπει πρῶτα νὰ προσπαθήσῃ νὰ γίνῃ ἀξιαγάπητος. Τὸ ξεύρω, οἱ κοῦκλες ἔχουν κάθε δικαίωμα νὰ εἶνε ξεροκέφαλες, ἀφοῦ τὸ κεφάλι τους εἶνε καμωμένο ἀπὸ πορσελάνη· ἀλλὰ μοῦ φαίνεται ὅτι αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ τὲς ἐμποδίζῃ νὰ ἔχουν καλὴ καρδιά.

Ἡ Αὐγούλα εἶδεν ὅτι ἡ μητερούλα της τῆς ὡμιλοῦσε πολὺ σοβαρά. Τὴν ἄκουσε λοιπὸν μὲ πολὺ μεγάλη προσοχή, καὶ ἐλπίζουμε πιὰ ὅτι ἡ κυρία Λιλίκα δὲν θὰ βρεθῇ στὴν ἀνάγκη νὰ τῆς τὰ ξαναψάλῃ...

(Ἕπεται συνέχεια) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

Ὁ καθῆκόν μου σήμερον εἶνε νὰ σᾶς εὐχηθῶ πρῶτα-πρῶτα αἴσιον καὶ εὐτυχὲς τὸ «ἐπὶ θύραις» Νέον Ἔτος. Ἰδοὺ ἕνα καθῆκον, τὸ ὁποῖον ἐκπληρῶ μὲ μεγάλην, ἀληθινά, χαρὰν καὶ εὐχαρίστησιν. Εἶνε μία ὡραία στιγμὴ εἰς τὴν ζωήν μας αὐτή, ποῦ εἰμποροῦμεν νὰ δείξωμεν εἰς τοὺς συγγενεῖς μας καὶ εἰς τοὺς φίλους μας τὴν καλήν μας διάθεσιν, τὰ καλὰ αἰσθήματα ποῦ τρέφομεν δι' αὐτούς... Αἱ εὐχαί, ὅπως καὶ αἱ κατάραι, δὲν *πιάνουν*,—ὅταν τοὐλάχιστον δὲν θέλῃ καὶ ὁ Θεός. Μᾶς φανερώνουν ὅμως τὴν ἀγάπην τῶν ἄλλων, ἡ ὁποία εἶνε τόσον πολύτιμος καὶ τόσον ἐνθαρρυντική. Τὸ κατ' ἐμέ, ὁσάκις λαμβάνω μίαν εὐχήν,—ἕνα τηλεγράφημα εἰς τὴν ἑορτήν μου, ἕνα δελτάριον τὴν Πρωτοχρονιάν,—χαίρομαι πολύ. Ὄχι διότι πιστεύω ὅτι θὰ ἐκπληρωθῇ ἡ περὶ μακροζωΐας καὶ εὐημερίας εὐχή, ἡ γραμμένη κομψῶς καὶ εὐγλώττως, μόνον ἐπειδὴ ἐγράφη... Ἀλλὰ διότι βλέπω, ὅτι ὑπάρχει ἕνας ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος μ' ἐνθυμεῖται, καὶ μαγαπᾷ, καὶ ἐπιθυμεῖ καὶ εὔχεται τὸ καλόν μου.

Ὑπ' αὐτὴν τὴν ἔποψιν μόνον ἐλπίζω ὅτι θὰ σᾶς χαροποιήσῃ σήμερον καὶ ἡ ἰδική μου εὐχή, ἡ πρωτοχρονιάτικη. Οὔτε μάγος εἶμαι οὔτε προφήτης. Καμμία ἐγγύησις, ὅτι τὸ Ἔτος σας θὰ εἶνε αἴσιον καὶ εὐτυχές, ἐπειδὴ ἐγὼ — ὅπως οἱοσδήποτε ἄλλος, — σᾶς τὸ εὐχήθην. Ἀλλὰ θέλω νὰ πιστεύσετε, ὅτι σᾶς τὸ εὔχομαι μὲ ὅλην μου τὴν καρδιάν, διότι σᾶς ἀγαπῶ ἀληθινά, καὶ ἐπιθυμῶ τὸ καλόν σας, τὴν πρόοδόν σας, τὴν εὐτυχίαν σας. Τὸ νὰ γνωρίζετε δὲ ὅτι ὑπάρχει ἀκόμη ἕνας ἄνθρωπος εἰς τὸν κόσμον, ὁ ὁποῖος ἐνδιαφέρεται διὰ σᾶς, καὶ σᾶς παρακολουθεῖ μὲ ἀγάπην, καὶ ὑπερηφανεύεται ὅταν ἡ ζωή σας εἶνε ἀξία ὑπερηφανείας, καὶ ἐντρέπεται ὅταν διὰ τὴν ζωήν σας ἐντρέπεσθε καὶ σεῖς— π. χ : ὅταν τυχὸν ἀπορρίπτεσθε εἰς τὰς ἐξετάσεις,—καὶ χαίρεται διὰ τὴν ὑγείαν σας, καὶ λυπεῖται διὰ τὴν ἀσθενείαν σας, καὶ ἀγάλλεται ὅταν ἀκούῃ νὰ σᾶς ἐπαινοῦν, καὶ θλίβεται ὅταν ἀκούῃ νὰ σᾶς κατηγοροῦν, — τὸ νὰ γνωρίζετε, λέγω, αὐτὸ τὸ ἐνδιαφέρον, αὐτὴν τὴν ἀγάπην, ἠμπορεῖ νὰ μὴν εἶνε καὶ ὅλως διόλου περιττὸν διὰ τὴν πρόοδόν σας καὶ τὴν εὐτυχίαν σας.

Θἀκούσετε ἢ θὰ διαβάσετε πολλὰς εὐχὰς διὰ τὴν Πρωτοχρονιάν. Φαντάζομαι τὴν σωρείαν τῶν ἐπιστολῶν καὶ τῶν εἰκονογραφημένων δελταρίων ποῦ θὰ λάβῃ καθένας σας, μὲ δῶρα ἢ χωρὶς δῶρα, ἀλλὰ πάντοτε μὲ ὡραίας καλλιγραφημένας καὶ χρυσοτυπωμένας εὐχάς : «Αἴσιον καὶ εὐτυχὲς τὸ Νέον Ἔτος». Ἀλλὰ καμμία ἀπὸ αὐτὰς δὲν θὰ ἔχῃ μεγαλητέραν δύναμιν ἀπὸ τὴν ἰδικήν μου εὐχήν. Ἀνθρώπινοι εὐχαὶ ὅλαι, χωρὶς δύναμιν, χωρὶς ἐπιρροήν, ὅπως καὶ ἡ ἰδική μου..."Οχι ! Τὸ νὰ εἶνε τὸ Ἔτος σας αἴσιον καὶ εὐτυχές, αὐτὸ δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὰς εὐχάς, ποῦ θὰ λάβετε τὴν Πρωτοχρονιάν. Συντελοῦν βέβαια ὀλίγον —μὰ πολὺ ὀλίγον— καὶ αἱ εὐχαί, διότι καθὼς σᾶς εἶπα, σᾶς ἐνθαρρύνουν καὶ σᾶς φιλοτιμοῦν, μὲ τὸ νὰ σᾶς δείχνουν πόσοι ἄνθρωποι σᾶς ἀγαποῦν καὶ ἐνδιαφέρονται διὰ σᾶς. Ἀλλὰ τὸ πᾶν ἐξαρτᾶται πρῶτα ἀπὸ τὸν Θεόν, καὶ ἔπειτα ἀπὸ τὸν ἑαυτόν σας.

Σεῖς μόνοι σας, μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, θὰ κάμετε, θὰ δημιουργήσετε τὸ Ἔτος σας αἴσιον καὶ εὐτυχές. Ἐὰν κάμετε φρόνιμα καὶ λογικά, ἐὰν μελετᾶτε, ἐὰν ἐργάζεσθε, ἐὰν ἐκτελῆτε τὸ καθῆκόν σας, ἐὰν εἶσθε καλοί, εὐπειθεῖς, ἐπιμελεῖς καὶ προσεκτικοί, νὰ εἶσθε βέβαιοι ὅτι τὸ Ἔτος σας θὰ εἶνε αἴσιον καὶ εὐτυχές. Ἐὰν ἀπεναντίας κάμνετε τρέλλες καὶ ἀταξίες, ἐὰν κρεμᾶτε τὴν ἐργασίαν «εἰς τοῦ πετεινοῦ τὴν ράχη», ἐὰν παραμελῆτε τὸ καθῆκόν σας, ἐὰν εἶσθε ἀπειθεῖς, ἀμελεῖς καὶ ἀπρόσεκτοι, εἰμπορεῖτε νὰ εἶσθε βέβαιοι ὅτι τὸ Ἔτος σας δὲν θὰ ὑπάγῃ διόλου καλά, καὶ πολλάκις θὰ λυπηθῆτε, καὶ πιθανὸν ἀπὸ λάθός σας καὶ ἀπὸ παρακοήν σας νἀρρωστήσετε, καὶ νὰ ὑποφέρετε, καὶ νὰ λυπήσετε — ἀκόμη χειρότερον, — ὅσους σᾶς ἀγαποῦν, καὶ — ἀκόμη τρὶς χειρότερον,—νὰ κάμετε μερικοὺς νὰ παύσουν νὰ σᾶς ἀγαποῦν...

Φαντασθῆτε π. χ. τί ὡραῖον ἔτος θὰ περάσῃ ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος, ἀπὸ ἀμελειάν του, θὰ μείνῃ εἰς τὴν ἰδίαν τάξιν, ἢ, ἀπὸ ἀταξίαν του, θἀποβληθῇ ἀπὸ τὸ Σχολεῖον—ἂν καὶ τώρα εἰμπορῶ νὰ λέγω καί... ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιον !

Τὴν εὐτυχίαν του, αὐτὸ νὰ τὸ ξεύρετε, ὁ ἄνθρωπος τὴν δημιουργεῖ μὲ τὰ ἴδια του τὰ χέρια. Εἶνε μοιρολατρεία, ἀναξία λογικοῦ πλάσματος, νὰ περιμένῃ κανεὶς ἀπὸ εὐχάς, ἐξορκισμοὺς καὶ τὰ παρόμοια. Σὺν Ἀθηνᾶ καὶ χεῖρα κίνει... Προσπαθήσατε λοιπὸν σεῖς οἱ ἴδιοι, μὲ τὸν τρόπον ποῦ σᾶς εἶπα,—χωρὶς ἀξίωσιν ὅτι σᾶς εἶπα κάτι νέον διὰ σᾶς ~~καὶ πρωτάκουστον~~,—νὰ καταπτήσετε τὸ Νέον Ἔτος αἴσιον καὶ εὐτυχές, ἀκόμη αἰσιώτερον καὶ εὐτυχέστερον ἀπὸ τὰ παρελθόντα. Λάβετε καὶ δώσατε εὐχάς, ἐπάνω εἰς ὡραῖα ζωγραφισμένα καρτάκια Δεκεμβρίου, καὶ κάμετε δῶρα δῶρα πολλά... Καὶ αἱ εὐχαὶ καὶ τὰ δῶρα εἶνε μία εὐτυχία. Ἀλλὰ δὲν εἶνε ἡ μόνη. Δὲν ἀρκεῖ νὰ σᾶς εὔχωνται οἱ ἄλλοι τὸ Νέον Ἔτος αἴσιον καὶ εὐτυχές. Διὰ νὰ γίνῃ ἀληθινά, πρέπει νὰ τὸ θελήσετε καὶ σεῖς.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἐκλογικὸς διάλογος :

— Ἄσπρισέ μου, σὲ παρακαλῶ, τοὺς Ἰάπωνας.

— Καλὲ τί λὲς ἐκεῖ ! Οἱ κίτρινοι ἀσπρίζουν ποτέ ;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Προσφιλοῦς Ἀναμνήσεως

***

Ὁ παππούς, θλιβερῶς : — Ἐμένα τώρα, παιδί μου, τὸ ἕνα μου πόδι εἶνε μέσα στὸν τάφο.

Ὁ μικρὸς ἔγγονος, ζωηρῶς : — Καὶ γιατὶ δὲν τὸ βγάζεις, παππού ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φιλοπάτριδος Ἕλληνος

***

Μιὰ κυρία, τὴν μητέρα, ἐπισκέπτεται τοῦ [Τάκη

«Τί χαρὰ μου ὅπου ἤλθες» ξεφωνίζει τὸ παι- [δάκι

«Τόσο μἀγαπᾷς, μικρέ μου ;» τὸν ρωτάει ἡ [κυρία,

«Ὄχι, λέει, αὐτὴ δὲν εἶνε τῆς χαρᾶς μου ἡ [αἰτία,

Μόν' ἐπρόκειτο νὰ κάνω τώρα δὰ τὸ μάθημά [μου,

Ἀλλὰ τώρα ὅπου ἤλθες, δεν μοῦ κάνει ἡ [μαμμά μου !

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Παλλάδος

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

ΤΟ ΨΗΦΟΔΕΛΤΙΟΝ

Πρὸς ὅλους ὅσοι δικαιοῦνται νὰ ψηφίσουν, ἔστειλα ἤδη ἀπὸ ἓν ψηφοδέλτιον. Πιστεύω νὰ τὸ ἐλάβατε. Τώρα πρέπει νὰ τὸ συμπληρώσετε καὶ νὰ μοῦ τὸ στείλετε ἐντὸς τῆς προθεσμίας, ἤτοι οἱ ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ πρὸ τῆς 10 Ἰανουαρίου 1908, οἱ ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις πρὸ τῆς 15 Ἰανουαρίου, καὶ οἱ ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ πρὸ τῆς 5 Φεβρουαρίου.

Σᾶς συνιστῶ νὰ προσέξετε καλὰ εἰς τοὺς ὄπισθεν τοῦ ψηφοδελτίου ἀναγραφομένους ὅρους. Διότι ὅποιος δὲν τοὺς τηρήσῃ ἀκριβῶς, θἀποκλεισθῇ ἀπὸ τὴν ψηφοφορίαν.

Μετὰ χαρᾶς καὶ ὑπερηφανείας δημοσιεύω σήμερον ἓν ἄρθρον τοῦ κ. Ν. Χατζηδάκη, καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου, πρώην συνδρομητοῦ μου καὶ ἐκτὸς του συνεργάτου μου. Σᾶς συνιστῶ νὰ μελετήσετε τὰ σοφά του λόγια, νὰ τ' ἀνακοινώσετε δὲ καὶ εἰς τοὺς μεγαλητέρους σας.

Τὰ ἑξῆς ἀντιγράφω ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴν τοῦ *Πλοιάρχου Νέμου*, διὰ νὰ ἴδητε πόσον ἐκτιμοῦν καὶ οἱ μεγάλοι τὰς «Ἀθηναϊκὰς Ἐπιστολάς», τὰς ὁποίας μὲ τόσην τέρψιν ἀναγινώσκετε : «Τὶς προάλλες ἔδωσα εἰς τὸν διευθυντήν μας τὸν τόμον τοῦ 1898 διὰ νὰ τὸν ἀναγνώσῃ. Τοσοῦτον δὲ τὸν ἤρεσαν τὰ περιεχόμενά του, πρᾶγμα τὸν καὶ ἔκπλαξε ἐκείνον Ἀθηναῖκαι Ἐπιστολαί τὸν κ. Φαῖδωνος, ὥστε ἐπιμείνατε μερικὰς διὰ νὰ τὰς χρησιμοποιήσῃ ὡς νεοελληνικὸν ἀναγνωσμα διὰ τοὺς μαθητὰς τῆς ἀνωτέρας μας τάξεως καὶ νὰ τὰς ἐπεξεργασθῇ, εὑρίσκων εἰς αὐτὰς πλοῦτον ὑψηλῶν ἰδεῶν καὶ ὡραίων λέξεων. Καὶ λοιπὸν πρὸ ἑβδομάδος οἱ μαθηταὶ ἀντέγραψαν μίαν, τὸ θεῖον ἐκεῖνο «Λευκὸν Χρῶμα», καὶ πρόκειται αὔριον νὰ τὴν ἀναγνώσουν ὡς μάθημα λογοτεχνικόν.»

Χαριτωμένη ἡ περιγραφὴ τῶν βαπτισιῶν, *Ἐλπὶς τῶν Δυστυχῶν*. Εὔχομαι νὰ σᾶς ζήσῃ ὁ νεοφώτιστος, καὶ ὅταν μεγαλώσῃ καὶ γίνῃ συνδρομητής μου, νὰ μοῦ γράψῃ... κάπως συχνότερα ἀπὸ ἐσέ.

Μαραμένη Γαζία, εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσκάθωμα. Εὐχαρίστησε ἐκ μέρους μου καὶ τὰ μέλη τοῦ Συλλόγου σας. Πολὺ ἐλυπήθην δι' ὅσα μοῦ γράφεις περὶ τῆς ἀδελφούλας σου καὶ εὔχομαι ὁλοψύχως νἀνακτήσῃ γρήγορα τὴν ὑγείαν της.

«Πολὺ ἐγελάσαμεν ὅλοι — μοῦ γράφει ἡ *Παλλάς*,—μὲ τὴν πρωτοτυπίαν τοῦ Διαγωνισμοῦ τῆς Ζωγραφικῆς· ἀπεφασίσαμεν δὲ διὰ τὸ ἀστεῖον τοῦ πράγματος νὰ λάβωμε μέρος καὶ νὰ ζωγραφίσωμε τὴ φάτσα μας ὅπως μπορέσουμε. Πιστεύω ὅτι ἐως τοὺς ὤμους θὰ πρέπῃ ναὐτοζωγραφισθῶμεν· δὲν εἶνε ἀνάγκη πάρα-κάτω, ἔ ;» — Βεβαίως, ἕως τοὺς ὤμους.

Καὶ τενεκέδες ! «Τί γίνεται μὲ τὸ Δημοψήφισμα ;φέτος ;—μοῦ γράφει ἡ *Ναυτοπούλα τοῦ Μεσολογγίου*· — σὲ βεβαιῶ ὅτι θὰ φᾶνε τενεκὲ αὐτοῦ ὀλίγοι. Ἔκαμα προμήθειαν τοιούτων πλουσιωτάτην, καὶ ὅποιος θέλει ἂς μοῦ ζητήσῃ... νὰ τοῦ στείλω ταχυδρομικῶς».

Ἡ ἐπιστολή σου με κατεγοήτευσεν, *Ἀθάνατος Ἑλλάς*. Ὡραῖαι αἱ σκέψεις ποῦ ἐκθέτεις εἰς τὴν ἀρχήν. Καὶ ἡ περιγραφὴ τῆς ἐκδρομῆς σου εἰς τὴν Σαχάραν σύντομος καὶ ζωηροτάτη. Γράφε μου συχνά· δὲν εἰμπορεῖ αὐτὸ νὰ μὴ σε παρηγορῇ ὀλίγον.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀναγνοῦται ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος (φρ. 1.) Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀναγνωσμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1908. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια].

Νέα ψευδώνυμα : *Ἀργυροδίνης Πηνειός*, α. (+++) *Ἀμίλκας Βάρκας*, α. (Φ. Κ.) *Μοιρίτα*, κ. (Γ. Λ.) *Προποντιὰς Αὔρα*, κ. (Χ. Χ.) *Ρέα Σιλβία*, κ. (Α.Τ.Α.) *Σανθὸ Ἑλληνόπουλο*, α. *Νικηφόρος Δάφνη*, α. (Α. Π.) *Μελωδικὴ Φόρμιγξ*, α. (Χ. Κ.) *Νεαρὰ Ἑλληνίς*, κ. (Ε. Π.) *Μεγάλη Ἑλλάς*, κ. (Ι. Θ.) *Κυματόβρεκτο Νησί*, α. (ΟΟΟ) *Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας*, α (+—8) *Ἰδανικότης*, κ. (Α. Κ.) *Μεσημβρινὸς Ἀστήρ*, α. (Θ. Α.) *Τέκνον τῆς Ἐδήμου*, α. (Κ. Π.) *Περίφημος Καβαλλόρης*, α. (Κ. Α.) *Εὐζωνάκι τῶν Τρικκάλων*, κ. (Ε. Α.)

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων : *Ἀθάνατος Ἑλλάς*, κ. *Μακεδονικὸς Πόνος*, α. *Δικηγόρος τῶν Συνδρομητῶν*, κ. *Δικηγόρος τῆς Νεολαίας*, κ. *Κυανόλευκον Λάβαρον*, α. *Ἐρνάνης*, α. *Κυρία Δὲν μὲ Μέλει*, κ. *Ξανθὴ Μουσμέ*, κ. *Ἄνθος τῆς Αἰγύπτου*, κ. *Δαναός*, α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Προτείνουν μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, ἀφοῦ τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηγορημένα, δὲν δημοσιεύονται].

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν : ὁ *Ἀργεῖος Ἑρμῆς* μὲ τὸ *Ῥόδον τῆς Ἀνατολῆς*, *Μικρὸ Διαβολάκι*, *Ἐνθουσιώδη Ἑλληνίδα*, *Φωτοῖς Νυκτὸς* καὶ *Ἀτρόμητον Ἐρυμανθοπαιδί* — οἱ *Μαρίσιοφελῆς* μὲ τὴν *Ἠλέκτραν* — ὁ *Ἀναγνωσμένος Φοῖνιξ* μὲ τὴν *Δήθην* — ἡ *Μοιρίτα* μὲ τὸν *Μαραμωμένο Βασιλικόν*, *Γαλανόλευκη* μὲ τὴν *Γλυκειὰν Ἀμυγδαλιὰν* καὶ *Νυχτολούλουδο* — ἡ *Ἠρωΐς*

τοῦ *Μεσολογγίου* μὲ τὴν *Κυανόλευκον Σημαίαν*, *Πτερόεσσαν Φύσιν*, *Μελαχροινὴν Ἐρημίτιδα*, *Ἀγράμπελὴν* καὶ *Αὐρόφιλητον Ἠώ* — τὸ *Κυανόλευκον Λάβαρον* μὲ τὴν *Μελαχροινὴν Ἀφροδίτην*, *Ἔνοσις ἢ Θάνατος* καὶ *Ταπεινὸ Γιασεμί* — τὸ *Ὑπερήφανο Ἑλληνόπουλο* μὲ τὴν *Ἐλπίδα τῆς Ἐλευθερίας*, *Μαρμαρωμένον Βασιλῆᾶν*, *Ναυτοπούλαν τοῦ Μεσολογγίου*, *Γλυκεῖαν Ἑλλάδα* καὶ *Ὕμνον τῆς Ἐλευθερίας*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Εὐγενίαν Π. Μ.* (βεβαίως, εἰμπορεῖς νὰ λάβῃς ψευδώνυμον·) *Ἄγγελον τῆς Ἐλπίδος* (ἐπίσης·) *Μαραμένην Φύσιν* (νὰ ψηφίσῃς μὲ τὸ παλαιόν· χαίρω πολὺ ποῦ σοῦ ἀρέσουν τόσον τὰ ἐφετεινά μας διηγήματα, ὥστε δὲν εἰξεύρεις ποιὸ νὰ πρωτοδιαβάσῃς·) *Γλυκεῖαν Ἑλλάδα* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς εὐχάς· δυστυχῶς, ἐκείνη ἡ Ἀγγελία δὲν ἦτο δυνατόν νὰ δημοσιευθῇ·) *Μεφιστοφιλῆν* (τὰς λαμβάνω·) *Φαροπούλαν* (ὄχι, μεταφράσεις τῶν συνδρομητῶν μου δὲν δημοσιεύω· τὸ «Παιδικὸν Θέατρον» τιμᾶται δρ. 2· χαίρω ποῦ ἔγινε καλὰ ὁ ἀδελφός σου καὶ σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς εὐχὰς καὶ τὸ ὡραῖον δελτάριον·) *Μεγάλην Ἰδέαν* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Χρυσόμαλλον Δέρας*, *Ὑπερήφανο Ἑλληνόπουλο* (ἔστειλα·) *Φιλελευθέραν Ἑλληνίδα* (θὰ σοῦ στείλω·) *Καρδιὰν Παλαιολόγου* (σὲ συγχαίρω διὰ τὴν βράβευσίν σου· πραγματικῶς ἡ ἀπάντησίς σου ἦτο ὡραιοτάτη·) *Ζήτω ἡ Διάπλασις* (βραβεῖον ἔστειλα·) *Ἠρωΐδα τοῦ Μεσολογγίου* (πολὺ μοῦ ἄρεσε ἡ χριστουγεννιάτικη ἐπιστολή σου· εὖγε!) *Ἀναγεννόμενον Φοίνικα* (ναί, εἰμπορεῖς νὰ ἐσωκλείσῃς ὀθωμανικὸν γραμματόσημον· ὁ διαγωνισμὸς τῶν Ἀσκήσεων ἔληξε· περίμενε ὅταν θὰ προκηρυχθῇ ὁ νέος·) *Ἀγνὴν Καρδίαν*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσους ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *28 Δεκεμβρίου*, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: *ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 8 Ἰανουαρίου· ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 18 Ἰανουαρίου· ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 2 Φεβρουαρίου.*

[Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, παλαιεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

36. *Λεξίγριφος λογοπαικτικός.*

— Σὺ ποία εἶσαι; Στάσου
Καὶ πές μου τὄνομά σου.
— Τί κάνεις τάχα πῶς δὲν μὲ γνωρίζεις;
Ὅπου μ' εὑρῇς, μὴ δὲν μέ. . . τηγανίζεις;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζήτω ἡ Ἑλλὰς

37. *Συλλαβόγριφος.*

Γράμμα, ἐπίρρημα κοντά τους
Σύνδεσμον, γράμμα λαμβάνουν,
Κι' ἀπ' τοὺς ἱστορικωτάτους
Τόπους, ἕνα θὰ σοῦ κάνουν.

Ἐστάλη ὑπὸ Σκηπίωνος τοῦ Ἀφρικανοῦ

38. *Μετιαγραμματισμός.*

Βγάλε Κάππα, βάλε Ρῶ,
Καὶ θὰ ἰδῇς εἰς τὸ φτερό,
Ἕνα κάτιασπρο πουλὶ
Στὸ νησὶ νὰ σὲ καλῇ.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Θυμάρι τοῦ Βράχου

39. *Ἀναγραμματισμός.*

Ἤτο Κύκλωψ κατ' ἀρχὰς
Μὰ μὲ μιὰ μεταβολὴ
Ποιητὴν ἐλευθερίας
Κ' ἐθνομάρτυρα δηλοῖ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐλιούδας

40. *Πυραμοειδές.*

\+ Οἱ σταυροὶ Ρωμαῖος αὐτοκράτωρ.
* + * = Πρόθεσις.
* + * = Θεά.
* * + * * = Μέλος.
* * + * * = Ἀρχαία πόλις.
* * * + * * * = Πτηνόν
* * * + * * * = Ἀσθένεια.
* * * * + * * * * = Μέρος τῆς Φυσικῆς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βασιλίσσης τῶν Κυμάτων

41. *Συλλαβικὴ Ἀκροστιχίς.*

Αἱ ἀρχικαὶ συλλαβαὶ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν δένδρον καρποφόρον:

1. Ἐπίθετον ἔχον σχέσιν μὲ τὸ χρῶμα. 2 Πόλις τῆς Τουρκίας. 3. Μέλος τοῦ σώματος. 4. Νῆσος τῆς Τουρκίας. 5. Ἀρχαῖος θεός.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σταλακτίτου

42. *Μικτόν.*

κκς-ιου-ξτρς-οο-κκς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πειρατοῦ τῆς Ἀβάνης

43. *Γρῖφος.*

κε κε **ΚΛΜ** κε κε **ΚΚ**

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ναυτόπαιδος τῆς Νίκης

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 46-47.

527. Οἰδίπους (ἡδύ, ποῦς.)—528. Κρήτη-κρήνη. — 530-532. 1. Ὁ κηρὸς εἶνε προϊὸν τῶν μελισσῶν. 2, Ἡ γλῶσσα λανθάνουσα τάληθῆ λέγει. 3, Μὴ δὶς ἐπὶ τὸ αὐτό. — 533. ΚΑΜΗΛΟΣ (Κόραξ, Ἄργυρος, Μῆλον. Ἥρα, Αὔρα, Ὄλορος, Σῦκον.)—534. Χεὶρ ἀνοικτή, καρδία χρυσῆ. — 535. *Βλέπε πέριξ καὶ πράττε* (βλέπε πέριξ καὶ - πρα - τέ.)

529.
Α
ΟΤΙ
ΠΟΡΟΣ
ΠΥΡΕΤΟΣ
ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ
ΚΑΛΛΙΣΘΕΝΗΣ

536. Ἐφιάλτης (F, J, ἄλτ! εἰς.) — 537. Μόσχος—μίσχος. — 538. Εὐγένεια-Εὐγενία.

539.
ΝΕΜΕΣΙΣ
ΤΙΜΗΤΗΣ
ΚΑΚΩΣΙΣ
ΓΑΛΗΝΟΣ
ΙΑΤΡΙΚΗ
ΣΑΛΑΜΙΣ
ΣΠΕΤΣΑΙ

540. ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ (ἐλαία, λίπος, οἶδα, Ἴδας, δειλός, ἅλας, σέλας.) —541-542. 1, *Μῆλον*, Μῆλος, ἧλος. ὅλος, πόλος, πῖλος, Πῖος, πῖον, *ἄπιον*. 2, *Ἅλας*, ἄλλος, ὅλος, ὅσος, πόρος, Πάρος, λάρος, Λέρος, θέρος, θεῖος, *θεῖον*. —543. ΧΑΛΚΙΣ-ΙΑΚΩΒ (Χεῖλων, Ἀλάσκα, ΛαΚωνία, ΚΛΩβός, ΙώΒ, Σίμων.) —544. Τὸ γὰρ πολὺ τῆς ὀλίψεως γεννᾷ παραφροσύνην.— 545. Καθῆκον παντὸς συνδρομητοῦ εἶνε νὰ στείλῃ τὴν συνδρομήν του ἐντὸς τῆς προθεσμίας.— 546. Ἡ ἰσχὺς ἐν τῇ ἑνώσει (Ἴ εἰς χίς, ἐν, τί, ἐν ω σί.)

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Καὶ εἰς τὰς δύο ἑπομένας Κληρώσεις τῶν Δώρων τῆς Διαπλάσεως διὰ τὸ 1908, ἀξίας ἐν ὅλῳ δρ. 1080, θὰ λάβουν μέρος μόνον οἱ μέχρι τῆς

31 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

ἐγγραφόμενοι ἢ ἀνανεοῦντες τὴν συνδρομήν των διὰ τὴν Διάπλασιν τοῦ 1908. Ἤτοι τὸ ἀντίτιμον τῆς ἐτησίας συνδρομῆς των πρέπει νὰ φθάσῃ εἰς τὸ Γραφεῖον μας τὴν 31 Δεκεμβρίου τὸ βραδύτερον.

Ἡ δευτέρα Κλήρωσις θὰ γίνῃ ἀρχὰς Ἰανουαρίου.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 σημείων λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτὰ 5 μόνον· μὲ παχέα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ κεφαλαῖα τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαῖα ἢ παχέα ἢ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 σημείων, ὑπολογίζεται ὡς ἓξ λέξεις ἁπλαῖ.— Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται].

Ἀνταλλάσσω δελτάρια καὶ γραμματόσημα. Προτιμῶ τὰ τῆς Τουρκίας, Κρήτης, Κύπρου.— D. Malélis, Aïvaly (Asie-Mineure). *(H, 82)*

Χρόνια πολλά, *Διακριθεῖσά* μου. — Ζήτω τὸ ἐφετεινὸ Δημοψήφισμα. — *Ναυτοπούλα τοῦ Μεσολογγίου.* *(H, 83)*

Ἀπερχόμενος εἰς Αἴγυπτον, ἀποχαιρετίζω πάντας ἐν Ἀθήναις ἀγαπητοὺς συναδέλφους, ἰδιαιτέρως φιλτάτους *Ὕμνον τῆς Ἐλευθερίας*, *Μαρμαρωμένον Βασιλῆᾶν*, *Ἐθνικὸν Ἰδεῶδες*, *Νικολάου*, *Εὐγενῆ Φιλοδοξίαν*, *Κεντρί*, ὁλόκληρον τὸ Κράτος τῆς Φαιδρότητος, *Δικηγόρον τῆς Νεολαίας* καὶ *Δικηγόρον τῶν Συνδρομητῶν* μάλιστα, ἐπίσης *Δούκισσαν τῶν Σαλόνων* καὶ ἀγαπητὸν *Κορδόναρον*. Ἡ νέα διεύθυνσίς μου: Monsieur Panos N. Proestopoulos, Moharem-Bey. Poste-Restante. Alexandrie (Egypte). — ΑΑΤΡΗΣ ΤΟΥ ΑΠΕΙΡΟΥ

Ἐγκαρδίως εὐχαριστῶ ἀγαπητὸν *Κορδόναρον* διὰ τὰς εἰλικρινεῖς εὐχάς του. — *Δικηγόρος τῆς Νεολαίας.* *(H, 85)*

Τὸν φίλτατον *Λάτρην τοῦ Ἀπείρου*, ἀπερχόμενον εἰς χώραν τῶν Φαραώ, συνοδεύουσιν αἱ εὐχαὶ τοῦ φίλου του *Ὕμνου τῆς Ἐλευθερίας.* *(H, 86)*

Στὸ Γαλανόλευκον μου Κῦμα, στέλλω χίλια εὐχαριστῶ διὰ τὰς εἰλικρινεῖς του καλὰς εὐχάς.—*Ριγολέττος.* *(H, 87)*

Ὁ Σαραντα-πενταριχὴς εὔχεται εὐτυχὲς τὸ 1908, καὶ καλὴν ἐπιτυχίαν ἐν Δημοψηφισματι τῷ ΔΙΚΗΓΟΡΩι ΤΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ. *(H, 88)*

Στὸν εἰς Αἴγυπτον ἀναχωρήσαντα φίλτατον *Λάτρην τοῦ Ἀπείρου*, εὔχομαι κατευόδιον καὶ καλὴν ἀντάμωσιν.— *Μαρμαρωμένος Βασιλῆᾶς.* *(H, 89)*

Εὐχαριστῶ θερμότατα πρώην *Ζοφερὰν Νύκτα* διὰ τὴν εἰλικρινῆ της ὑποστήριξιν.—*Μαρμαρωμένος Βασιλῆᾶς.* *(H, 90)*

Ἀνταλλάσσω ταχυδρομικὰ δελτάρια ἐξ οἱουδήποτε μέρους ἐσωτερικοῦ ἢ ἐξωτερικοῦ. Διεύθυνσις: Νάσον Ν. Διακουμόπουλον, Γαργαλιάνους. *(H, 95)*

Παρακαλῶ ἐπιθυμοῦντας νὰ ἀνταλλάξωσι Μικρὰ Μυστικά, νὰ σημειώσι ἐπὶ τοῦ τετραδίου τὸ ἀληθὲς ὄνομα καὶ τὴν ἀληθῆ διεύθυνσιν αὐτῶν.—*Ἀργεῖος Ἑρμῆς.* *(H, 92)*

Στὸ ***ΜΑΡΜΑΡΩΜΕΝΟ ΒΑΣΙΛΗΑ***
εὔχομαι τὸ νέον ἔτος αἴσιον
καὶ νὰ ἔλθῃ πρῶτο 'στὴ σειρὰ
τὸ ψευδώνυμόν του τὸ θεσπέσιον.
ΒΟΣΚΟΠΟΥΛΑ *(H, 93)*

Χιακὴ Ἠρωΐς, δὲν μᾶς λέγεις, συνδυάζονται οἱ λεπτοὶ τρόποι!! μὲ τὰς διαστάσεις τοῦ σώματος;; — Κρῖμα 'ςτ' ὄνομα!!! Ἐρώτησες πρῶτον τὰς Δεσποινίδας;; —Ὠ!! ποιητὰ συγχαρητήρια. . . ! — *Εὐγενία*, *Παράξενη*, *Ἀθάνατος*, *Καφεδόμπρικο*, *Ταρλαλαμπούμπας*, *Ἀριστείδοβιτς*, *Πιερότος*.

Τυπογραφεῖον Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ Ὁδὸς Σοφοκλέους ἀριθ. 9.—Στοὰ Πάππου.